

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΔΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 2

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δ'.

ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΜΟΣΧΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΜΟΣΧΑΣ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. Θεόκλητον

Ἀθήνας.

Μακαριώτατε καὶ Ἀγαπητὲ ἐν Κυρίῳ
Δέσποτα,

Μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ Θεοῦ καὶ
Σωτῆρος τοῦ Κόσμου, οἱ ἄγγελοι ἀγγέλι-
λαν ἐπὶ Γῆς Εἰρήνην, Εἰρήνην ἐξ Οὐρανῶν,
εἰρηνεύουσαν τὰς ψυχὰς καὶ ἐνοῦσαν ταύτας
ἐν κοινῇ πίστει, εἰρήνην ἱκανὴν νὰ κατανικήσῃ
πᾶσαν φιλονικίαν καὶ πᾶσαν τάσιν πρὸς φι-
λονικίαν.

Ἐν τῷ πνεύματι τῆς εἰρήνης ταύτης ἀπευ-
θύνω πρὸς τὴν Ἀγαπητὴν ἡμῶν Ὑμετέραν
Μακαριότητα λέξεις εὐχριστοῦ χαρᾶς διὰ τὸν
γεννηθέντα Σωτῆρα. Πληρωθήτω τὸ πνεῦμα
ὑμῶν δι' εἰρήνης καὶ χαρᾶς ὑπὸ τοῦ Σω-
τῆρος ἐμφανισθέντος εἰς ἡμᾶς ὡς Πηγῆς
Ζωῆς καὶ χαρισθῆτω ὑμῶν βίος μακρὸς καὶ
δύναμις πρὸς συνέχισιν τοῦ θαυρέστου ὑμῶν
ἔργου ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς
Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Ἀφωσιωμένος ἐν Κυρίῳ ἀδελφός
Ἀλέξιος

Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης
Ρωσίας

Χριστούγεννα ἐν Μόσχᾳ.
Νέον Ἔτος 1958.

Ε'.

ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Κύριον Θεόκλητον

Σύμπας ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς κό-
σμος ἀναμένει καὶ ἐτοιμάζεται νὰ εορτάσῃ
τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν, Ἐκκλη-
σίας συνενούμεθα μεθ' ὑμῶν, ἵνα δοξάσωμεν
τὸν Οὐράνιον Πατέρα ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πί-
στεως, ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ εὐχριστοῦ,
προσέτι δὲ διαβιβάζομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν
Μακαριότητα καὶ πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἁγίας
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θερμούς χαιρετι-
σμούς καὶ ἐγκαρδίους εὐχάς.

Καλὰ Χριστούγεννα!

«Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδετε
φῶς μέγα· οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρα καὶ σκιᾷ
θανάτου, φῶς λάμπει ἐφ' ὑμᾶς» (Ἡσ. θ', 2).

Πᾶσαι αἱ ἀντιθέσεις, οἱ πόλεμοι καὶ οἱ γογ-
γυσμοὶ διὰ τὴν διανομὴν τοῦ πλούτου τῆς γῆς
εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ὅτι οἱ ἐπιστήμονες τῆς
ἀνθρωπότητος ἐλησμόνησαν τὸ βρέφος τῆς
Βηθλεέμ, νομίζοντες ὅτι δύνανται νὰ ζήσουν
ἄνευ Θεοῦ καὶ τῆς Οὐρανίας Ἐπιστήμης καὶ
μὴ σκεπτόμενοι, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
δημιουργοῦν δυστυχίαν διὰ τὸν ἑαυτὸν των
καὶ εἰς τὸ τέλος καταστροφὴν.

«Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ὑμᾶς
πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεῦναι, εἰς
τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει
Πνεύματος Ἁγίου» (Ρωμ. ιε', 13).

Οὕτω προσευχόμενοι εἰς τὸν Θεόν, διατε-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ε'.

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ

Τῆ 15ῃ Δεκεμβρίου τοῦ λήξαντος ἔτους ἐγένετο ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῶ ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτου. Τὴν χειροτονίαν ἐτέλεσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, Πολυαῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἰωακείμ καὶ Μαρωνείας κ. Τιμοθέου.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸν κατὰ τὴν χειροτονίαν ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Τίτου λόγον, ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

*Μακαριώτατε Δέσποτα καὶ Ἀγιώτατε Πάτερ,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Συνοδικοί,*

*«Ἐδολόγησω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ
διὰ παντός ἢ αἰνεῖς Αὐτοῦ ἐν τῷ
στόματί μου.
Μεγαλύνετε τὸν Κύριον σὺν ἐμοὶ
καὶ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐπὶ
τὸ αὐτό».
(Ψαλμ. 33, 1-2.4).*

Οἱ θεόπνευστοι οἱ τοὶ λόγοι τοῦ Προφητᾶνακτος Δαυὶδ ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν καὶ ἐπίσημον ἡμέραν τῆς ζωῆς μου, καθ' ἣν καλοῦμαι ὑπὸ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης. Ἄνυμνῶ καὶ ἐδολογῶ τὸν Κύριον, ὅτι ἐπέιδε ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπεινωσὶν καὶ ἀγγαγέ με, τὸν ἐλάχιστον ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, εἰς τοιαύτην περιβλεπτον ἐν τῷ ἀμπελῶνι Αὐτοῦ θέσῃ. «Ἐν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχὴ μου· ἀκουσάτωσαν πραεῖς καὶ εὐφρανθήτωσαν» (Ψαλμ. 33,3). Ἐν εὐχαριστίᾳ πολλῇ καὶ ἐγνωμοσύνη βαθεῖα δόξαν ἀναπέμπω τῷ ἐν Τριᾷδι Θεῷ, ὅτι τοιαῦτα περὶ ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ δούλου Αὐτοῦ θαυμαστά ἐποίησατο.

Ἄνεξιχνίαστοι τῷ ὄντι αἱ βουλαι τῆς θείας Προνοίας. Εἰς τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν καὶ τὴν παγκόσμιον ἐναλλαγὴν τῶν συμβεβηκότων τῆς ἱστορίας τοῦ ἀν-

λοῦμεν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐν Χριστῷ Κυρίῳ ἀφωσιωμένος ἀδελφός καὶ συλλειτουργός

*Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων
Βικέντιος*

Βελιγράδιον

Πρὸ τῶν Χριστουγέννων 1957

θρωπίνου γένους στρέφει τὸ βλέμμα Του ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ ῥυθμίζει τὰ πάντα πρὸς τὸ αἰώνιον καὶ ἀναλλοίωτον σχέδιον τῆς θείας βουλῆς Αὐτοῦ. Ἀπέραντος ὠκεανὸς ἡ ἀγαθότης καὶ ἀπειρος ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον. Ἐν τῇ γενικῇ τῶν πάντων σχετικότητι καὶ τοῖς περατοῖς ὁρίοις τοῦ φυσικοῦ κόσμου ὑψάσατο ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθὼν καὶ ἀναστάς, τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, κιβωτὸν ἀγιάσματος, ἀκατάλυτον θεῖον καθίδρυμα καὶ ταμιούχον τῆς θείας Χάριτος, ἵνα δι' αὐτῆς ἀναγεννάται πᾶν γένος ἀνθρώπινον καὶ σωζόμενον θριαμβεύη μετὰ τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλέως αἰωνίως ἐν οὐρανοῖς. Ὅποίας τῇ ἀληθεῖα χάριτας καὶ εὐλογίας παρέχει ἡμῖν καθ' ἑκάστην διὰ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας ὁ Θεάνθρωπος!

Ἄνυμνῶ καὶ μεγαλύνω ἐκ βαθέων τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς τὸ πανάγιον ὄνομα Αὐτοῦ καὶ προσέρχομαι ἐν μεγάλῃ ταπεινώσει καὶ βαθεῖα συναίσθησει τοῦ μεγέθους τῶν εὐθυνῶν τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος τῆς ἀρχιερωσύνης, «οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγον ἢ σοφίας», «ἀλλ' ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῶν» (1 Κορ. 2, 1-4). Ἄλλ' ὡς ψάλλει ὁ θεῖος ψαλμωδὸς εἰς τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀγαπητοῦ, εἰς τὸν Χριστὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ὁ αἶνος, δι' ὅσα ἡμεῖς, οἱ ἐλάχιστοι καὶ ἀμαρτωλοὶ δούλοι Αὐτοῦ ἐργαζόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ. Ἐξ Ἐκείνου ἀντλοῦμεν ἡμεῖς, «τὰ σκύβαλα τοῦ κόσμου», «τὰ μωρὰ καὶ ἐξουθενήμενα», τὴν πίστιν, τὴν δύναμιν, τὴν παρηγοσίαν τῆς ὁμολογίας, τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος· «τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τὴν ὁσμὴν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντὶ τόπῳ· ὅτι Χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις» (2 Κορ. 2, 14-15). Εἰς τὸν Χριστὸν λοιπὸν ἀνήκει ὁ θρίαμβος καὶ ὁ αἶνος, ἡμεῖς εἰς Ἐκείνον ἀνήκομεν, τὴν Ἐκκλησίαν Του διακονοῦμεν. Οὐδὲν ἄξιον θαυμασμοῦ καὶ τιμῆς ἐποίησάμεθα «πεποθήσῃν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν· οὐχ ὅτι ἱκανοὶ ἐσμὲν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ· Ὅς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος» (2 Κορ. 3, 4-7).

Τὸν Χριστὸν ἠγάπησα παιδιόθεν, Ἐκείνου τὸ ὄνομα ἐδόξασα ἐν τῇ ταπεινῇ μου διακονίᾳ. Οὐδὲν ὑπὲρ ἑμαντοῦ ἐπέζητησα· «ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ Βασιλεῖ· ἡ γλῶσσα μου κάλαμος γραμματέως ὀξύγραφου» (Ψαλμ. 44, 2). Ἠδέχησα νὰ γνωρίσω τὸν Κύριον ὑπὸ τῶν ἀοιδίμων εὐσεβῶν γονέων μου, πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων στρέφω εὐγνωμόνως κατὰ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῆς ψυχῆς μου τὰ ὄμματα. Ἐν ταῖς ἀδελφαῖς Κυρίου περιεπάτου καὶ ἐν παιδείᾳ Κυρίου ἀνέθρεψαν τὰ δέκα αὐτῶν τέκνα. Ὁ πατὴρ μου, ἐργάτης πτωχός, ὑπόδειγμα ἀληθῶς χριστιανοῦ ἐρ-

γάτου, εἰργάζετο ἀδιακόπως μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν βαδίζων καθ' ὁδόν, ἀπῆρχετο τοῦ παροδικοῦ τούτου κόσμου. Τὸν ιερατικόν μου ζῆλον ἐνεφύτευσεν ἐνωρὶς εἰς τὴν παιδικήν μου καρδίαν ἡ θεοσεβῆς μήτηρ μου. Εἰς τὰ διδάγματα δὲ βραδύτερον τοῦ ἱερέως Μάρκου Τσακτάνη, τοῦ ἰδρυτοῦ τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανικῶν Ἐνώσεων, καλλιεργηθεὶς ὁ ἱερὸς οὗτος πόθος, ὠδήγησέ με εἰς τὰς ιερατικὰς καὶ θεολογικὰς μου σπουδὰς.

Ἀναμνηστικῶς ἐδγνωμόνως τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναίων Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, τοῦ πολλαπλῶς ἐδερκετήσαντός με καὶ προχειρίσαντός με εἰς πρῶτον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον, ἅμα τῇ λήψει τοῦ πτυχίου ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηναίων, διακονῶν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲν ἀξίον λόγου ἐπετέλεσα. Συναισθανόμενος πάντοτε τὴν ἀδυναμίαν μου ἐνώπιον τοῦ μεγέθους τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ ὕψους τῆς ἱερωσύνης, προσέφερον προθύμως τὰς ταπεινὰς μου ὑπηρεσίας οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην κατὰ διαφόρους ἀποστολάς, ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πάσαι τε καὶ προσφάτως, εἰς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας ἀποβλέπων. Καύχημά μου καὶ δόξα μου ὁ Χριστός, ὅτι καὶ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Στρατῷ δις προσέφερον τὰς ταπεινὰς μου ὑπηρεσίας καὶ μάλιστα κατὰ τὸν ἀμυντικὸν πόλεμον 1940-41, ὅτε συμμερισθεὶς

πλήρως τὰς κακουχίας μετ' αὐτοῦ, μετέδιδον τὴν πνοὴν τοῦ Χριστοῦ, τὴν Χάριν Αὐτοῦ εἰς τοὺς ἥρωας τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους. «Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι», «ἤδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ» (2 Κορ. 11,30. 12,9).

Ὅθεν παρατρέχων τὰ κατ' ἐμάντον, στρέφω περιφροσὸς τὴν σκέψιν μου εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, εἰς ὃ καλοῦμαι σήμερον. Ἀναλογίζομαι τὰ σκάμματα, ἅτινα καλοῦμαι νὰ καταβάλω ἐν τῷ ἀμπελώνι τοῦ Κυρίου, «σπουδάζων ἐμάντον

δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆν ἀληθείας» (2 Τιμ. 2,15). Ἦχοῦν ζωηρῶς εἰς τὰ ὦτά μου οἱ σοφοὶ τῶν Μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατέρων λόγοι περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἐπισκόπου καὶ βλέπω ἐνώπιόν μου δυσβάστακτον σταυρόν, ὃν χάριν τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπωμίζομαι.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέει πᾶσα ἐν αὐτῷ πνευματικὴ δύναμις καὶ ζωὴ. Τιθέμενος

ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ προσφίλου αὐτοῦ ποιμνίου, καθίσταται δυνατὸς ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ «οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ» (2 Τιμ. 1,8). Εἶναι δὲ πράγματι τοιοῦτος, ἐφ' ὅσον ἐργάζεται τὴν σωτηρίαν ψυχῶν «ἐν ἀγνόητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτων, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ» (2 Κορ. 6,6-7). Βοηθούμενος εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους ποιμένων, τοῦ προσφίλου του δήλον ὅτι πρῶτον, γινόμενος δὲ ὁ «καυόμενος λύχνος καὶ ὁ φαῖνων», πληροῖ διὰ τοῦ χρηστοῦ αὐτοῦ παραδείγματος χάριτος καὶ εὐλογίας τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, καλλιεργεῖ καὶ προάγει τὴν πνευματικὴν ἀμπελον τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἐνεπιστεῖθη αὐτῷ ὁ Κύριος.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ φιλόστοργος πάντων πατήρ, ὁ ἀνορθῶν καὶ σώζων, ὁ ἐδερκετῶν καὶ ἐλεῶν, ὁ ἐπισυνάγων τοὺς

πεπλανημένους, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τιθέμενος ὑπὲρ τῶν προβάτων. Πηγὴ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἰσχύος εἶναι ἡ ἀπέραντος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ καρδίας ἀγάπη, δι' ἣς συναρπάζει τὰ πλῆθη, σαγηνεύει τὰς ψυχὰς, στερεώνει τοὺς ἀδυνάτους, ἀνακουφίζει τοὺς τεθλιμμένους, περιθάλλει τοὺς δυστηχοῦντας καὶ τοὺς πάσχοντας, σβύνει τὰ πάθη καὶ τὰ μῖση, ἀφοπλίζει τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καὶ μεταβάλλει τοὺς εἰς ἐνθέρμους ὑπερασπιστὰς καὶ κήρυκας αὐτῆς. Ἄλλοτε μὲ τὴν θερμότητα τῆς πίστεώς του, τὴν γλυκύτητα τοῦ λό-

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας κ. Τίτος.

γον του, τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του, τὴν μακροθυμίαν καὶ τὴν προσήθειαν, τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἀμέριστον διαφέρειν του εἰς ὅσα ἀπασχολοῦν τὴν κοινωνίαν τοῦ ποιμνίου του προβλήματα, κατορθώνει τόσα, ὅσα οὐδεμία ἄλλη τοῦ κόσμου δύναμις. Οὕτως ἀναγεννᾷ τὸ ποιμνίον του, συνειδητοποιεῖ τὴν πίστιν του, διεγείρει τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ δυνάμεις, ἀξιοποιεῖ καὶ ἐνώνει αὐτὰς πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου καὶ τῆς κοινωνίας, ἀναμορφώνει καὶ ἐξευγενίζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ νάματα τοῦ ζῶντος ὕδατος τοῦ Χριστοῦ, ἐμπνέει καὶ δημιουργεῖ ἔργα ψυχοφελῆ καὶ σωτήρια, ἀναδεικνύων τὴν θεόσωστον ἐπαρχίαν του ἀξιοθαύμαστον κυνέλην καὶ πολύδροσον ὄασιν. Ἰδίᾳ διὰ τῶν εὐαγγέλων καὶ κοινωφελῶν ἰδρυμάτων, ἅτινα διὰ τῆς θερμομεροῦ αὐτοῦ ψυχῆς ἀνεγείρει, καθιστᾷ τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα φωτεινὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ δοξάζει δι' αὐτῶν τὸν Κύριον.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰσταται διαρκῶς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων, ἀγρυπνῶν ὑπὲρ τῆς ἐκλεκτῆς αὐτοῦ ποιμνῆς, παιδαγωγῶν καὶ φρονηματίζων τοὺς ἀντιλέγοντας. Μάλιστα κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς, καθ' ὅς τισαύτη ἀπὸ Θεοῦ ἀποστασία παρατηρεῖται καὶ σοβαρὰ ἠθικὴ κρίσις διέπει τὸν κόσμον τὰ ἔθνη, ἐπιβάλλεται ὅπως οὗτος εἶναι τὸ πρότυπον τῆς μιμήσεως, ὁ τηλαυγὴς φάρος, ὁ ἀριστος οἰακοστρόφος τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας, ὁδηγῶν αὐτὸ εἰς εὐδλους λιμένας, «ἵνα μηκέτι ὄμεν νῆπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης» (Ἐφ. 4,14).

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς τοῦ κόσμου ἀναταραχῆς καὶ τῆς παγκοσμίου ἀνησυχίας ὁ Ἐπίσκοπος ἀναλαμβάνων τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ «ὡς ἡ ὄρνις, ἡ συνάγουσα τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς» ἐπισυνάγων περὶ αὐτὸν πάντας, καλεῖται ὅπως καταστήσῃ σεβαστὴν καὶ ἀπαρασάλευτον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ διαφύλαξις τοῦ γοήτρου τῆς ἀπαιτεῖ νέους ἀγῶνας καὶ πόνοους μακροῦς. Ἐν ᾧ τὰ πάντα διασαλεύονται, μόνῃ ἡ Ἐκκλησία Ἰσταται ἀλώβητος, τὸ θεῖον τοῦτο καθίδρυμα, ὅπερ ὁ Κύριος ἐθεμελίωσε, προσκαλοῦσα τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης καὶ τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν.

Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τῆς δεξυτέρας τῶν ἀντιθέσεων τῶν ιδεῶν, τῶν κοινωνικῶν ἀναστατώσεων καὶ τῆς καθολικῆς τῶν πάντων ἐξαρθρώσεως, ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τὸ πρότυπον, ὅπερ ἐνσαρκώνει τὰ σωτήρια διδάγματα τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἐξυγιαίνει τὴν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς νοσοῦσαν κοινωνίαν καὶ διασώζει τὰς ἀξίας τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Μέγα τὸ κῆρος του, τὴν μορφήν του εὐλαβοῦνται πάντες. Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν πιστῶν, ἡ ἄγκυρα τῆς ἐλπίδος, ὁ συμπτκνωτῆς τῆς Χάριτος, ὁ φορεὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Ἡ δημιουργικὴ του πνοὴ ἐμπνέει, καθοδηγεῖ, ἐμβάλλει τὸν σεβασμὸν, τὴν τιμὴν.

Ταῦτα πάντα, Μακαριώτατε Δέσποτα, μελετῶν καὶ συναισθανόμενος τὴν μεγίστην εὐθύνην τοῦ ἀξιώματος, Ἰσταμαι ἐνώπιον Ὑμῶν, ἱκετεύων τὸν Φωτοδότην

Κύριον, ἵνα, θεραπεύων τὰ ἀσθενήματά μου, καταστήσῃ με ἄξιον τῆς ἐδλογημένης ταύτης κλήσεως. Καλοῦμαι νὰ συμπορευθῶ μετὰ σοφῶν καὶ ἐμπνευσμένων Ἱεραρχῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ προσφέρων τὰς ταπεινάς μου δυνάμεις πρὸς περιφροῦρησιν τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τὴν περιχαράκωσιν τῶν λόγων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Χριστοῦ.

Ὑψίστη εἶναι ἡ τιμὴ, ἡ προσγινόμενη ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Σεπτῆς μοι Μακαριότητος καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων ἀγίων Συνοδικῶν, ὡς καὶ τοῦ θεοσεβοῦς τοῦ Κυρίου λαοῦ πρὸς τὸ ταπεινὸν πρόσωπόν μου. Ὑποβάλλω εὐλαβῶς τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, τῷ Φιλοστόργῳ μοι Πατρὶ καὶ Δεσπότη, Ὅν παιδιόθεν ἠτόχησα νὰ γνωρίσω, τὰς εὐγνώμονας νυϊκάς μου εὐχαριστίας, ὡς καὶ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῇ ἐπιβλεψάσῃ εἰς τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν καὶ ἀναδειξάσῃ με Μητροπολίτην τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, ἣν ἐποίμαναν διατρεπεῖς Ἱεράρχαι. Παρέχω τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς παραδόκας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τιμήσω Ὑμᾶς προσωπικῶς, τὸν Σεπτὸν μοι Πατέρα καὶ Εὐεργέτην, ὡς καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους ἀγίους Συνοδικούς, τοὺς ὁποίους ἀπὸ μέσης καρδίας εὐχαριστῶ. Τὸ θεοσεβὲς ἐκκλησιαστικὸν καὶ δὴ οἱ προσφιλεῖς μοι Χριστιανοὶ τῆς ἐνορίας τοῦ παμμεγέθους ναοῦ τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, ὑπὲρ οὗ ἐπὶ μίαν δεκατετραετίαν κατηγάμισα ἑμᾶντόν, Σοὶ προσφέρουσι, Μακαριώτατε καὶ Ἀγιώτατε Πάτερ, τὴν ἐνδόμωχον ἀγαλλίασιν καὶ εὐχαριστήσιν, μεγαλύνοντες τὸν Κύριον σὺν ἐμοὶ καὶ ὑποῦντες τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό.

Νῦν ὁ καιρὸς ἐφέστηκεν, ἀναπληρώσατέ μου τὰς ἐλλείψεις· «ὅτι ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶ προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν ἀγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ» (2 Κορ. 9,12). Δεηθῆτε τῷ Πανοικτίρμονι Θεῷ, ἵνα με ἐλέησῃ καὶ καταστήσῃ ἱκανὸν «τηρησάει τὴν ἐντολήν ἄσπιλον, ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (1 Τιμ. 6,14).

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθὲν ὑπὸ τοῦ νέου Μητροπολίτου ἔργον, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Εὐσεβὲς ἐκκλησιαστικὸν. Τὴν στιγμὴν ταύτην πρόκειται μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συμπαράστασιν τῶν ἀγίων ἀδελφῶν νὰ χειροτονήσω εἰς τὸ ὀλιγόμηνον διάστημα τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς μου πολιτείας τὸν ἕκτον Ἱεράρχην καὶ ὁ κλήρος τῆς χειροτονίας ταύτης ἔλαχεν εἰς τὸν ἐψηφισμένον Μητροπολίτην Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου. Τὸν μέλλοντα νὰ χειροτονήσω ἐγνώρισα παιδιόθεν. Ἦτο μὲ τὸν ἀδελφόν του, τὸν συμπαριστάμενον Μητροπολίτην Μαρωनीας κ. Τιμόθεον καὶ μὲ δλην τὴν οἰκογένειάν του, ἧσαν παιδιὰ ὄρφανὰ. Τὰ ἀφήκεν ὁ πατέρας των ὄρφανὰ, ἀλλ' ὁ πατέρας μὲ τὴν μάνα, ποδ ἀνεπλήρωσε κατόπιν καὶ τὸν σύζυγον, εἶχον ὀπλισθῆ μὲ ἓνα πρᾶγμα,

μέ μιαν ἀρετήν, τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν. Μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν ἐβάδιον διὰ τὰ ὑπηρετήσουν Χριστὸν Ἐσταυρωμένον καὶ ὅταν πρὸ τριακονταετίας ὁ ἐλάχιστος ἐγὼ δοῦλος τοῦ Κυρίου ἤμην βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ ἀληθινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναίων Χρυσόστομου, εἰργάζετο ὁ μέλλων νὰ χειροτονηθῆ εἰς τὰ γραφεῖα, ἀντέγραφε ἐπιστημονικὰ συγγράμματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου, προοριζόμενα πρὸς ἐκδοσὶν καὶ μὲ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου του ἀπεκόμιζε τὸν ἐπιούσιόν του ἄρτον.

Ἐτελείωσε τὰ πανεπιστημιακὰ του μαθήματα, ἀνεκηρύχθη πτυχιούχος τῆς Θεολογίας καὶ εἰσήλθε πρὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν εἶτε εἰς τὰ ἔδρανα τὰ πανεπιστημιακὰ, εἶτε εἰς τὴν κατ' ἰδίαν μελέτην, δὲν τὸ ἐκρυπεν ὑπὸ τὴν γῆν, τὸ ἐποπλασίασε καὶ τὸ ἐχρησιμοποίησε ὅπου καὶ ἂν τὸν ἐκάλεσεν ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ὑπῆρξε καὶ εἶναι διδακτικός, ἀνεγκλητός, ἀνεπίληπτος, ἀδιάβλητος. Εἶχε καὶ ἔχει ἀντιδράσεις πολλὰς καὶ διαφόρους. Αὐτὸ δὲν πρέπει τοὺς δρωῦντας καὶ ἐργαζομένους νὰ πτοῖ, διότι ἡ δρᾶσις ἐπιφέρει τὴν ἀντίδρασιν. Εἶναι προτιμητέον νὰ μισῆται τις, παρὰ νὰ περιφρονῆται. Τὸν ἄμβωνα τὸν ἐτίμησε, διδάσκων ἐνκαίρως ἀκαίρως. Ἴδρυσε κατηχητικὰ σχολεῖα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' οὗ ἐτέθη προγενεστέρως ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἱερέως Μάρκου Τσακτάνη. Καὶ ὅταν ἀνέλαβε διακονίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, κατέλαβε πᾶσαν προσπάθειαν καὶ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ διὰ τὸν καλλωπισμὸν αὐτοῦ, ὥστε ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος νὰ γίνῃ στόλισμα τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ καύχησις τῶν ἐνοριτῶν καὶ ἰδιαιτέρας ἐπιτυχία τοῦ μέλλοντος νὰ χειροτονηθῆ. Ὅσοι εἶναι ἐνοριταὶ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ὅσοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ τεσσαρακονταετίας εἶχε ἀνεγερθῆ καὶ ὅσοι ἐρωτοῦν νὰ μάθουν εἰς ποῖον ὀφείλεται ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ἕνα θὰ ἀκούσων, ὀφείλεται εἰς τὸν Τίτον Ματθαίου. Ἀλλὰ ὁ Τίτος Ματθαίου δὲν ὑπηρετήσῃ μόνον τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπηρετήσῃ καὶ τὴν Πατρίδα, εἰς τὴν ἐποποιῶν, τοῦ Ἀλβανικοῦ πολέμου, ὅπου καὶ ἀσθενείας ἀπέκτησε ἐξ αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα ἐν ὀλιγολογίᾳ ἐκτιμῶσα ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος, τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἀνέδειξεν αὐτὸν Ποιμενάρχην τῆς ἀκριτικῆς περιφέρειας Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου. Γίνεται διάδοχος καὶ ζώντων μετατεθέντων ἤδη εἰς ἑτέρας Μητροπόλεις καὶ ἀπελθόντων σεβαστῶν ἀδελφῶν, ὅπως ὑπῆρξεν ὁ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων Ἀθηναγόρας, ὁ Νεόφυτος ὁ Πάνν, ὁ Χρυσόστομος ὁ ἐκλεκτός, ἀδιάφορον ἔαν ἔδωκεν ἄλλην στροφὴν ἀντικανονικὴν εἰς τὴν ἀποστολὴν του καὶ ἄλλοι σπουδαῖοι Ἱεράρχαι. Καὶ τώρα καλεῖται νὰ ὑπάγῃ ὁ Τίτος εἰς τὴν ἀκριτικὴν ταύτην περιφέρειαν, ἡ ὁποία εἶναι ἱστορικὴ καὶ διακρίνεται διὰ τοὺς κινδύνους τοὺς πολλοὺς, τοὺς ὁποίους ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν ἔχει. Νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι μιὰ σημαία εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Τίτου ὑπάρχει. Ἡ σημαία τῆς πίστεως, ἡ σημαία τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα, τῆς ὁποίας

οὐδὲν ἱερώτερον, τιμιώτερον καὶ μείζονι μοῖρᾳ ὑπάρχει. Ἡ Ἐκκλησία ἐκλέξασα αὐτὸν, ἐλπίζει, ὅτι καὶ τὴν Ἐκκλησίαν θὰ τιμῆσῃ καὶ τὴν Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδιαίτερος τὴν ἀκριτικὴν τῆς Ἡπείρου περιφέρειαν θὰ δοξάσῃ. Καὶ μὲ τὴν πεποιθησὶν αὐτὴν σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσητε τὰς προσευχὰς σας, ἵνα ὁ Θεοφιλέστατος Τίτος ἀναδειχθῆ ἄξιος τῶν προσδοκιῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, ἀμήν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτος ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1912 ἐξ εὐσεβῶν πτωχῶν γονέων, ἐλθόντων ἐκ Κρήτης τῷ 1897. Ἀποφοιτήσας τοῦ ἱεροδιδασκαλείου τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κορίνθου ἀριστοῦχος, ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηναίων, ἀριστεύσας καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἐργασθεὶς συνάμα ὡς δημοδιδάσκαλος εἰς ἰδιωτικὰ σχολεῖα τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ πρώτου Νυκτερινοῦ Γυμνασίου τῶν Ἀθηναίων, ἐν ᾧ ἐπὶ διετίαν ἐδίδαξε καὶ διετέλεσε ὑποδιευθυντής. Λαβὼν τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας τῷ 1935, προσήλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναίων Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ὅφ' οὗ ἐχρησιμοποίηθῃ ὡς ἀντιγραφεὺς τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ κατὰ τὰ ἔτη τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν, ὀηγήρησε τὸ πρῶτον ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἐφημέριος ἱερουκλήρου καὶ ἱερατικῆς προϊστάμενος εἰς τοὺς ναοὺς ἁγίων Φωτεινῆν (Νέας Σμύρνης), ἁγίου Γεωργίου (Καρούκη) καὶ ἁγίου Παντελεήμονα (ὁδοῦ Ἀχαρνῶν), συντελέσας τὰ μέγιστα κατὰ τὴν δεκαετηρατὴ ἐν αὐτῷ διακονίαν του εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ. Γεγονὸς πανθομολογούμενον εἶναι, ὅτι εἰς αὐτὸν ὀφείλεται κατὰ πρῶτιστον λόγον ἡ προώθησις τῶν ἔργων τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ παμμεγέθους τούτου ναοῦ, τοῦ κοσμοῦντος τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Τῷ 1940—41 ἐπιστρατεύθη, ὀηρήρησεν ὡς ἐφεδρὸς στρατιωτικὸς ἱερεὺς εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μέτωπον. Κατ' ἐπανάληψιν ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου εἰς Βόρειον Ἑλλάδα ὡς ἱεροκλήρυς. Τῷ 1939 εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἐλευθερουπόλεως, τῷ 1951 εἰς Μητρόπολιν Βεροῦνης καὶ Ναούσης καὶ τῷ 1957 εἰς Μητρόπολιν Μαρωναςίας. Τῷ 1949 ἀποφάσις τῆς Ἱεραῆς Συνόδου μετέβη εἰς Ἑλβετίαν, παρακολούθησας ἀνώτερα θεολογικὰ μαθήματα κατὰλληλα διὰ κληρικῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Ἰνστιτούτον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Bossey. Ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου Β' μετὰ τὸν Ἀργυροῦν Σταυρὸν τοῦ Φοίνικος, ὑπὸ δὲ τοῦ Βασιλέως Παύλου μετὰ τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν Γεωργίου Α' μετὰ ξιφῶν διὰ τὴν ἐν πολέμῳ δρᾶσιν του. Παρὰ τὸν φόρτον τῶν ἱερατικῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἐπεδόθη εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας καὶ συγγραφάς. Ἐξεδόθησαν ὅφ' αὐτοῦ αἱ κάτωθι αὐτοτελεῖς μελέται 1) Ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Κωνσταντινουπέλεως. Ἐν ἐπετηρίδι τοῦ φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου, πανεπιστημ. ἔτος 1933—1934 σ. 15—22 2) Αἱ παράνομοι συμβιβώσεις, Ἀθήναι 1939. 3) Ὁ Ἰδανικὸς τύπος τῆς γυναικός, Ἀθήναι 1939. 4) Ἡ ἀποστολὴ τοῦ κληρικοῦ ἐν τῷ στρατῷ. Ἀθήναι 1940. 5) Ἡ ἀποστολὴ τοῦ κληρικοῦ πρὸς τὰς ἐγκληματικὰς φύσεις καὶ τοὺς ἐνφυλακασθέντας. Ἀθήναι 1940. 6) Τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τοῦ ἐφημερίου. Ἀθήναι 1947. 7) Ὁ ἱερεὺς ἀπέναντι τῶν ἐργατῶν. Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήναι 1948. 8) Ἡ ἱερατικὴ Φυσιολογία τοῦ ἱερέως Μάρκου Τσακτάνη καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ Ἐν τῷ τσῦχει «Ὁ ἱερεὺς Μάρκος Τσακτάνης». Ἐκδοσις Ὀρθόδοξων Χριστιανικῶν Ἐνώσεων. Ἀθήναι 1949. σ. 54—60. 9) Λόγος Γαλήνης (ὁμιλία ἀπὸ ραδιοφώνου). Ἀθήναι 1950. 10) Ψεκάδες εἰς τὸν ἄγγρον. Ἀθήναι 1953. 11) Τὸ πρόσωπον τῆς πρεσβυτέρας. Ἀθήναι 1954. 12) Ἡ ἀξία τοῦ σταυρικοῦ πάθους τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Ἀνάπτυον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας». Ἀθήναι 1955. 13) Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου Νεκταρίου Κεφαλαῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως, ἰδρυτοῦ τῆς ἐν Διγίνῃ Ἱεραῆς μονῆς ἁγίας Τριάδος.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὅτε Ἕλληνες τινες, ἧτοι προσήλυτοι ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, οὗτος εἶπε: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου»*.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔμελλον νὰ ἔχουν ἀπόλυτον ἐκπλήρωσιν. Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη διὰ τῆς ἑλληνίδος κυρίως φωνῆς, ἣτις ἦτο τότε διαδεδομένη εὐρύτατα. Ἡ Ἁγία Γραφή εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτὴν ἐφώτισε τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτὴν ἠρμηνεύθη καὶ ὑπεμνηματίσθη ὑπὸ τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ δὲ ἑλληνικὴ ἐν γένει ψυχὴ ἀπεδείχθη τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, δι' οὗ ὁ Χριστιανισμὸς κατέστη οἰκουμενικὴ θρησκεία, ἀναπτύχθηκε εἰς σχήματα καθολικῆς ἀρμονίας.

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, διετυπώθη ὑπὸ ἑτεροδόξων θεολόγων ἡ θεωρία ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς παρεποίησε τὸ ἀρχέγονον χριστιανικὸν πνεῦμα. Σήμερον, ὅμως, ἡ παρεξήγησις αὕτη ἤρθη κατὰ τὸ πλεῖστον. Ὡς ὁ Ἀνθρωπισμὸς, οὕτω καὶ ἡ Θεολογία ἐν τῇ Δύσει ἀνακαλύπτουν τὴν μεγάλην ἠγνοημένην, τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα. Διαπιστοῦται ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ διασώζουσα ἀπαρχαράκτον καὶ πηγαῖον τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο καὶ ὅτι ὑπὸ τὸ πλοῦσιον φύλλωμα τῆς ὀρθοδόξου εὐσεβείας, διανοήσεως καὶ τέχνης ἐξικνεῖται ὁ νοῦς καὶ ἡ αἴσθησις ἕως τῶν ριζῶν τοῦ πρώτου χριστιανισμοῦ.

Ἐπ' ἐσχάτων καθίστανται ὅλον ἐν ἀντιληπτότεραι αἱ κύρια ἰδιότητες τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκευτικότητος, αἵτινες εὗρον μακαρίαν διέξοδον καὶ τελείωσιν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, τὴν Ὀρθοδοξίαν. Αἱ ἰδιότητες αὗται, ἀποτελοῦσαι εἰδικὴν προετοιμασίαν τῆς Προνοίας, ἀπεδείχθησαν ἰδεώδεις θεραπει-

* Κατὰ τινες, ἡ ἀναφώνησις αὕτη τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶχε τὸ νόημα, ὅπερ προσδίδεται ἐναυθῶα, ἀλλ' ἦτο σχετικὴ πρὸς τὴν σταύρωσιν, τὴν ταφὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Πρόκειται, ὅμως, περὶ ὑποθέσεως ἀναποδείκτου.

(1846—1920). Ἐν τῇ τόμῳ «Ὁ βασις Νεκτάριος Κεφαλαῶς». Ἀθήναι 1956, 23-84. 14) Ἡ ἐργασιοθεραπεία καὶ τὸ περὶ αὐτῆς ἐκκλησιαστικὸν διαφέρον. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας» τόμος ΑΒ' Ἀθήναι 1955. 15) Ἡ Συμβολὴ τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Κλήρου εἰς τὸν ἀμυντικὸν πόλεμον 1940-41. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας», τόμος ΑΔ' Ἀθήναι 1957. Ἐπίσης διάφορα θρησκευτικὰ ἄρθρα καὶ μελέτας εἰς περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Ἐφημέριος», «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», «Λυχνία», «Ἀπόστολος Τίτος» καὶ «Παῦλος». Ἐτερα ἐπιμελεία αὐτοῦ ἐκδοθέντα ἔργα: 1) Ὁ Ὁσίου Νεκτάριος Κεφαλαῶς Μητροπολίτης Πενταπόλεως (1846—1920). Ἀθήναι 1955 σ. 342. 2) Νεκταρίου Κεφαλαῶ Ἡθεσία Δειτουργία τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ἀνατυπώσεις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία», Ἀθήναι 1955, τόμος ΚΣΤ' τεύχος α' σελ. 14-36. 3) Νεκταρίου Κεφαλαῶ Ἱστορικὴ μελέτη περὶ τῶν διατεταγμένων νηστειῶν, ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας» τόμος ΚΖ', τεύχος Γ' 1956. 4) Νεκταρίου Κεφαλαῶ περὶ δρκου. Ἀθήναι 1956.

νίδες πρὸς ὑποδοχὴν, διαφύλαξιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ ζωῆς.

Ἰπῆρξαν ἰδιότητες ὀφειλόμεναι εἰς πολλὰ γενεσιουργὰ αἰτία, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα δύναται νὰ ἀνεύρη ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ πέραν μιᾶς τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ἀφῆς, διὰ τὸν χριστιανὸν εἶναι δεδομένον τὸ ὅτι παρουσιάσθησαν κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν. Ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς ἑλληνικὸν δημιούργημα, εἶναι ἀποτέλεσμα ἄνωθεν προπαρασκευῆς, ἣτις δέον νὰ ἀτενίζηται παραλλήλως πρὸς τὴν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ περιεχομένην.

Ἡ Ὀρθοδοξία, τὸ ἀληθὲς τοῦτο πρόσωπον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ταυτισθὲν πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἔργον τῆς θείας Ἀγάπης καὶ Προνοίας, τὸ ἀριστούργημα τῆς Χάριτος. Ἡ ἐξήγησις τοῦ ἔργου τούτου διὰ τῶν δεδομένων τῆς ἱστορίας δὲν δύναται νὰ καταλήξῃ εἰ μὴ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ὡς ἄνω μοναδικοῦ παράγοντος. Ἡ προχριστιανικὴ Ἑλλάς δὲν εἶναι πεδῖον φυσικῶν καταστάσεων, ἅτινας εὗρεν ἡ Χάρις τυχαίως. Ἡ Ἑλλάς, προετοιμαζομένη καὶ ἀναζητοῦσα τὴν Χάριν, εἶναι ἤδη ἔργον τῆς Χάριτος.

Ὅμιλῶν τις περὶ τῆς Ὀρθοδόξιας, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται σήμερον τόσο λαοί, δὲν ὀφείλει ἀπλῶς νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν ὡς συντήρησιν καὶ ἀναδίπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τι ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα (ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων ἕως τῆς ὥρας τοῦ φωτισμοῦ τῶν Σλαβῶν, τοῦ μεγαλυτέρου νῦν τμήματος τῆς Ὀρθοδόξιας). Αὕτη, ὡς οἰκουμενικὸν φαινόμενον, παραμένει καὶ θὰ παραμένῃ ἔσαεῖ, ἧτοι καὶ ὅταν περιλάβῃ ἅπαντας τοὺς λαοὺς, καθολικῶς ἑλληνικῆ. Εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἐβολίσθη καὶ φκειώθη ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς νοοτροπίας καὶ εὐαισθησίας, διὰ τῶν πνευματικῶν ἐκείνων ἰδιοτήτων, αἵτινες διανοητικῶς καὶ ψυχικῶς καθίστανται ἀντιληπτὰ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ θρησκευτικότητι. Αἱ ἰδιότητες αὗται εἶναι ἀνέκαθεν καὶ θὰ εἶναι αἱ ἰδιότητες, ἅς θὰ ἐμφανίζῃ ἡ ὀρθόδοξος οἰκουμένη.

Τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀναγεννᾶται διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Χριστόν. Ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή αὕτη δὲν εἶναι τι ἄλλο εἰ μὴ εἴσοδος εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, εἴσοδος εἰς τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα.

Ὁ ἐκ τῶν κορυφαίων συγχρόνων Ρώσων θεολόγων Φλορόφσκυ τονίζει τὰ ἑξῆς: «Ὀρθοδοξία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους ἄλλο τι εἰ μὴ ὅ,τι λαμβάνομεν παρὰ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων. Ὅ,τι παραμένει ἐκτός αὐτῶν ἢ δὲν συνεχίζει αὐτούς, εἶναι ἀμφισβητήσιμον καὶ ἀβάσιμον». Ἡ φράσις αὕτη ἐξαίρει μεγάλην ἀλήθειαν. Ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἡ ἐπιστροφή τοῦ κόσμου εἰς τὸν Χριστόν εἶναι τοῦτο μόνον: ἡ ἐπανεύρεσις τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξιας ὑπὸ τοῦ κόσμου.

Ὁ κατακαίων τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου πόθος εἶναι ἕως τῆς σήμερον

ΟΡΗ ΑΓΙΑ

«'Ηρα τούς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη.
Πόθεν ἤξει ἡ βοήθειά μου;»

(Ψαλμ. ρκ' 1).

«Αἰνεῖτε τὸν Κύριον τὰ
ὄρη καὶ πάντες βουνοί.»

(Ψαλμ. ρμθ' 9).

«Καὶ ἔσται ἐπὶ παντός ὄρους ὑψηλοῦ,
καὶ ἐπὶ παντός βουνοῦ μετεώρου ὕδωρ
διαπορευόμενον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.»

('Ησ. λ'. 25).

Εἰς τοὺς Βίους τῶν ὁσίων Πατέρων εὐρίσκουμεν ὄρη, τὰ ὅποια δὲν γνωρίζομεν εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου εὐρίσκονται, ἐπειδὴ πολλά ἀπὸ αὐτὰ εἶναι γραμμένα εἰς τὰ συναξάρια μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ τότε καιροῦ. Διὰ τοῦτο ἐπεχειρήσαμεν νὰ καθορίσωμεν, ὅσον μᾶς ἐστάθη δυνατόν, ποῖα τῶ ὄντι εἶναι. Μαζὶ μὲ τὰ ἀγνωστα περιελάβομεν δι' ὀλίγων καὶ τὰ γνωστά ὄρη τὰ ἁγιασθέντα παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του, διὰ νὰ εἶναι πλήρης ὁ ἀγλαόμορφος οὗτος πίναξ.

Ἄγιον Ὄρος ἢ Ἄθως ἢ ἀπλῶς Ὄρος. Εὐρίσκεται εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐπάνω εἰς τὴν μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς γλώσσας τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, περιβρεχόμενον ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὄρος κατάσκιον καὶ δασύ, ὄρος πολυῦμητον, ἐπίγειος Παράδεισος καὶ Περιβόλι τῆς Παναγίας ἐπονομαζόμενον. Ἐχει εἴκοσι μονὰς καὶ μέγα πλήθος σκήτας καὶ κελλία. Ἄθως, τὸ Ἄθος τῶν Ὁρέων.

Σινᾶ ὄρος, τὸ θεοβάδιστον, τὸ ἱερώτατον ὄρων τῶν ὀρέων, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐφανερῶθη ὁ Θεὸς εἰς τὸν θεόπτην Μωϋσῆν. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ λέγεται καὶ Χωρήβ. Εὐρίσκεται εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν. Εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ εἶναι ἐκτισμένη ἡ περιώνυμος Μονὴ τοῦ Σινᾶ, τῆς ὁποίας κτίτωρ ἐστάθη ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός, καθὼς καὶ ἡσυχαστήρια ἀρχαιότερα τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ διέλαμψαν μεγάλοι ἅγιοι Πατέρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ πλεόν σπουδαῖοι εἶναι: Νεῖλος ὁ Ἀσκητῆς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεόδουλου, Ἀναστάσιος, Συμεὼν ὁ Παλαιός, Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, Γεώργιος, Γρηγόριος, Παῦλος ὁ Πελοποννήσιος, κατακοπεῖς ὑπὸ τῶν Βλεμμύων, καὶ ἄλλοι.

Λάτμος, ὁ λεγόμενος λάτμος ἀπὸ τοὺς ἀρ-

ἀπόδειξις τῆς ἣν εἶχον οἱ βυζαντινοὶ Ἑλληνας συναισθήσεως περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἔθνους ἡμῶν εἰς τὴν οἰκουμένην. Ὁ πόθος οὗτος, ὁ ἀποκληθεὶς «Μεγάλη Ἰδέα», δὲν εἶναι, ὡς συνήθως ἐρμηνεύεται, ἐπεκτατικὰ βλέπει ἐνδὸς ἄλλοτε κοσμοκράτορος λαοῦ, ἀλλὰ πνευματικῶς. Εἶναι ἡ συνείδησις τοῦ οἰκουμηνικοῦ προορισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Εἶναι τὸ χρέος, ὅπερ αἰσθάνεται ἡ Ἑλλάς, νὰ ἀποβῇ πάλιν φῶς τοῦ κόσμου.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

χαίους, βουνὸν ἄγριον πολλὰ, εὐρισκόμενον ἐπάνω ἀπὸ τὴν παλαιὰν Μίλητον. Τοῦτο τὸ θαυμάσιον ὄρος τὸ ὀνόμαζον οἱ βυζαντινοὶ Ἄγιον Ὄρος, προτοῦ νὰ κτισθῶν αἱ μοναὶ εἰς τὸν Ἄθωνα. Ὑπῆρχε λόγος ὅτι οἱ πρῶτοι ἀσκηταὶ ὅπου ἤλθον εἰς τὸ Λάτρον Ὄρος, ἔφυγον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἐπειδὴ οἱ Ἀραβες ἐρήμωναν τὴν Αἴγυπτον. Τουρκιστὶ λέγεται Μπέσ—Μπαρμάκ, ἣγουν Πενταδάκτυλον, ὅπως ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς παλαιούς καὶ ὁ Ταύγετος τῆς Πελοποννήσου, ἴσως ἀπὸ τὰς κορυφάς του. Σπουδαῖα μοναστήρια ἐπάνω εἰς τὸ Λάτρον ἦσαν τὰ ἀκόλουθα: τῶν Κελλιβάρων, τῆς Καρύας, τοῦ Δυσικοῦ, τῶν Εἰρηνοῦντων, τῶν Κισσῶν, τοῦ Φαλακροῦ Βουνοῦ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τῶν Ἀσωμάτων, τοῦ Περιστερίου. Ὁ μέγας ἀσκητῆς Παῦλος ὁ ἐν τῷ Λάτρῳ ἔκτισε τὴν μονὴν τοῦ Στύλου. Ἀπὸ τοὺς Πατέρας, ὅπου ἠγίασαν εἰς τὸν Λάτρον σημειώνομεν τὸν προρρηθέντα ἅγιον Παῦλον, τὸν Ἀρσένιον, τὸν Χριστόδουλον, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν εἰς τὴν Πάτριον καὶ ἔκτισε τὸ ἐκεῖ μοναστήριον, τὸν Ἀθανάσιον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ ὄρος Λάτρον καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ τὰ ἡρεῦνησεν ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Βίγκαντ, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ἐν θαυμάσιον σύγγραμμα, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ κατεχώρησε καὶ τὸν Βίον τοῦ Ἁγίου Παύλου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὡς ὀδηγὸν εἰς τὴν ἐργασίαν του, τὸν Βίον τοῦ ὁσίου Νικηφόρου ἐπισκόπου Μιλήτου, καθὼς καὶ μέρος ἀπὸ τοὺς Βίους τοῦ ἁγίου Χριστοδούλου, τοῦ ὁσίου Ἰωάννου μητροπολίτου Ρόδου, καὶ Ἀθανασίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας. Τὸ περιπούδαστον τοῦτο σύγγραμμα εἶναι καταστολισμένον μὲ εἰκόνας, ὅπου παριστάνουν ἐξωτικὰς τοποθεσίας, ἐρειπωμένας μονὰς καὶ ἐκκλησίας, ὡς καὶ μὲ ἔγχρωμα ἀντιγραφα ἀπὸ ἀρχαίας τοιχογραφίας, αἱ ὁποῖαι εὐρέθησαν μέσα εἰς σπήλαια¹.

Ὀλύμπιος τῆς Μυσίας, κοντὰ εἰς τὴν Προῦσαν, τουρκιστὶ λεγόμενος Κεσσὶς-Ντάγ, ἣγουν Βουνὸν τῶν Καλογήρων. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ εὐρίσκοντο αἱ φημισμένα Μοναὶ τοῦ Ἀὔξεντιου, τῶν Καθαρῶν, τοῦ Συγκέλλου, ἡ Λαύρα τῶν Μεγάλων Κελλίων, τῶν Ἀγαύρων, καὶ ἄλλαι. Εἰς αὐτὸ τὸ βουνὸν ἤσκησαν, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὁσίων Πατέρων, Ἰωαννίκιος ὁ Μέγας, Μιχαὴλ ὁ Μαλεῖνος, Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης (προτοῦ ν' ἀσκητεῦση εἰς Ἄθωνα), Γρηγόριος ὁ Δεκαπολίτης, Πέτρος ὁ ἀπὸ Στρατιωτῶν, Εὐστράτιος ὁ θαυματουργός, Γεώργιος ὁ Λημνιώτης, Νεόφυτος ὁσιομάρτυς. Εὐθύμιος ὁ Νεὸς ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ λοιποὶ ἄρχοντες ἐπεσκεπτοντο τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ Πατέρας δι' ἀφέλειαν καὶ εὐλογίαν. Ὁ Τσιμισκῆς ἐπεσκεφθῆ τὸν μοναχὸν Βα-

1. Der Latmos, von Theodor Wiegand, Berlin, 1913.

σίλειον τὸν Σκαμανδρηνόν, ὁ ὁποῖος ἐγένετο μετὰ ταῦτα Πατριάρχης. Μεταξὺ τῶν ἀρχόντων ὅπου ἐμόνασαν ἐν Ὀλύμπῳ εἶναι ὁ Συμεὼν ὁ Πρωτοβεστιάριος, κατὰ τὸ ἔτος 1036, ὁ Ἰωάννης Σιφιλίνος ὁ Τραπεζούντιος, εἶτα Πατριάρχης ἀπὸ τοῦ 1064 μέχρι τοῦ 1075, Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς ὁ συγγραφεὺς, καθὼς καὶ ἡ ὁσία Ἄννα ἡ ἐπονομασθεῖσα Εὐφημιανὸς (Ὀκτωβρ. 29), Λουκάς ὁ Στυλῆτης, Εὐστράτιος ὁ θαυματουργός, ὁ ὄσιος Νεόφυτος (Ἰανουαρ. 21), ὁ ὄσιος Διονύσιος (Ἰανουαρ. 24), ὁ ὄσιος Πέτρος ὁ πατρίκιος (Ἰουλίου 1).

Ἐπάνω εἰς τὸν Μυσικὸν Ὀλυμπὸν ὑπῆρχον καὶ πολλὰ φρούρια ἱστοροῦμενα ἀπὸ τοῦς χρονικογράφους, τὸ Ἄκρον, ἡ Καλογραία, τὰ Πυθικά κ.ἄ.

Εἰκάζω ὅτι τὰ βουνὰ τοῦ Τριχάλικος, τοῦ Ἀντιδίου καὶ τοῦ Κόρακος εἶναι διακλαδάματα τοῦ Ὀλύμπου. Τὸ Ὄρος τοῦ Κόρακος εἶναι γραμμικὸν εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου, καὶ λέγει δι' αὐτὸ ὁ συναξαριστὴς ὅτι εἶναι «τραχὺ καὶ ἄβατον».

Κυμινᾶς, ὄρος τῆς Βιθυνίας. Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν λίμνην Ἀπολλωνιάδα, λεγόμενον τουρκιστὶ Ντικμετ-Ντάγ καὶ στεκόμενον ἀπομονωμένον μέσα εἰς τὴν πεδιάδα, ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι εὐρίσκεται πλησίον τῆς πόλεως Μπαλουέκεσερ. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρχε μοναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμόνασαν Μιχαὴλ ὁ Μαλεῖνος, ἡγούμενος αὐτοῦ, Ἀθανάσιος, ὁ μετέπειτα Ἀθωνίτης, καὶ ἄλλοι. Εἰς ἐν χωρίον κοντὰ εἰς τὸν Κυμινᾶν, ἐγεννήθη ὁ ὄσιος Θωμᾶς ὁ Δεφουρικιανός.

Τοποθεσία καὶ χωρίον Κύμινα, νῦν Χότζι, εὐρίσκεται καὶ πλησίον τῆς Τραπεζούντος.

Ὀλυμπός τῆς Θεσσαλίας, τὸ μέγα καὶ περιβόητον ὄρος τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρείας. Κατρωκῆθη ἀργότερον ἀπὸ ἀσκητὰς, καὶ μέχρι τοῦ νῦν διατηροῦνται ἐπ' αὐτοῦ μερικὰ μοναστήρια. Τὸ σπουδαιότερον ἦτο τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, ἰδρυσμένον παλαιότερον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ἀνακαινισθὲν ὑπ' αὐτοῦ, τὴν σήμερον δὲ ἐρειπωμένον ἀπὸ τοῦς ἀσεβεῖς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας.

Θαβῶρ, τὸ θεοδόξαστον καὶ ἐξάισιον ὄρος τῆς Παλαιστίνης. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος τὸ ὀνομάζει Ὄρος Ἁγίων. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ μετεμορφώθη ὁ Κύριος. Οἱ Ἕλληνες τὸ ἔλεγον Ἰταβύριον. Ἐχει τρεῖς ἐκκλησίας, τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἡλία, καὶ ἐν λατινικὸν μοναστήριον. Τὸ πάλαι ἐμόναζον ἀσκητὰ ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ ὄρος.

Ἀπὸ τοῦς ἀρχαιοτέρους Πατέρας γράφει διὰ τὸ Θαβῶρ ὁ ἅγιος Κύριλλος, ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Οὐδαμοῦ τῆς Νέας Διαθήκης εἶναι γραμμικὸν τὸ ὄνομά του, καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην παράδοσιν γνωρίζομεν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀΰψηλὸν ὄρος, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον μετεμορφώθη ὁ Κύριος, ἐνῶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην εἶναι γραμμικὸν πολλάκις μαζί με τὸ ὄρος Ἐρμῶν.

Μαδρᾶς ὄρος, παρὰ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν.

Εἰς τοῦτο ἐμόνασε μερικὸν καιρὸν ὁ Μέγας Εὐθύμιος μαζί με ἓνα μαθητὴν τοῦ Δομετιανόν, καθὼς καὶ τινες ἄλλοι ἀρχαῖοι ἀναχωρηταί.

Ὁ ρο ς τ ὠ ν ἑ λ α ι ὠ ν, βουνὸν ἱερώτατον, μικρὸν μὲν εἰς τὸ μέγεθος, ἀλλὰ μέγιστον τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐνδοξότατον, διότι εἰς αὐτὸ προσηυχῆθη ὁ Κύριος πρὶν ἀπὸ τὴν προδοσίαν, καὶ πάλιν ἀπ' αὐτὸ ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἐκεῖ προσήχετο καὶ ἐκεῖ ἐτάφη τὸ πανάγιον αὐτῆς σκῆνος. Ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ βουνὸν ὑπάρχουσι πολλὰ προσκυνήματα, ὡς εἶναι τὸ «Σπήλαιον τῆς Ἀγωνίας», ὁ τάφος τῆς Παναγίας μέσα εἰς σπήλαιον, παρεκκλήσια τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ τοῦ ἁγίου Νικολάου, κ.ἄ. Ἐκεῖ ἤσκησεν ἡ ἁγία Μελάνη ἡ Ρωμαία, εἰς τὴν μονὴν ὅπου ἔκτισεν.

Καρμήλιον ὄρος ἡ Κάρμηλος, εὐρισκόμενον εἰς τὴν Παλαιστίνην. Σχηματίζει ἐν ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Χαΐφας καὶ τῆς Ἀκκας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀρχαία Πτολεμαῖς. Ἐχει πολλὰ ἱερά σπήλαια, ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὸ περιβόητον σπήλαιον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, καθὼς καὶ τοῦ Ἐλισσαίου. Οἱ ἀρχαιοτάτοι ἀσκητὰ ἔκτισαν μονὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ βουνὸν ὀνομάσθη Καρμήλιον καὶ ἐν μικρὸν βουνὸν εἰς τὸν Ἀθωνα, ὅπως ὑπάρχει καὶ ἕτερον ὅπου λέγεται Ὄρος τῆς Σαμαρείας, κοντὰ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἐσφιγμένου.

Σαραντάριον ὄρος ἐν Παλαιστίνην. Εἰς αὐτὸ ἐνήστευσεν ὁ Κύριος καὶ ἐπειράσθη ὑπὸ τοῦ διαβόλου. Τὸ πάλαι ἠσκήτευσαν ἐκεῖ πολλοὶ ἐρημίται. Νῦν ὑπάρχει ἱερὰ Μονή.

Ἰδη, ὄρος μέγα καὶ φημισμένον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Τουρκιστὶ λέγεται Κάζ-Ντάγ, ἔχουν Χηνοβοῦνι. Ἐπίσημος πόλις εἰς τὸ παραθαλάσσιόν του ἦτο ἡ Ἄσσος, ὅπου ἐκήρυξεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Εἰς τὸ κατὰσκιον τοῦτο ὄρος, γράφουν οἱ παλαιοί, ὅτι ἔζων ἀσκητὰ εἰς καλύβας καὶ εἰς σπήλαια, πρὶν νὰ οἰκισθῇ τὸ Ἁγιον Ὄρος.

Λίβανος, βουνὸν θεοαγάπητον, εὐρισκόμενον εἰς τὴν Συρίαν. Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἐξυμνοῦνται αἱ κέδροι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὁ Σολομὼν τὴν στέγην τοῦ ναοῦ του. Ἦσκησαν ἐπάνω εἰς αὐτὸ πολλοὶ Πατέρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ὄσιος Ἀβράμιος.

Ἀντιλίβανος, κείμενος ἀπέναντι τοῦ Λιβάνου, κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν λέγεται Ἐρμῆν. Εἰς αὐτὸ τὸ βουνὸν ἐμόνασεν ὁ ὄσιος Μάρων, καὶ ἕως τὴν σήμερον οἱ ἐκεῖ μοναχοὶ καὶ οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ λέγονται Μαρωνῖται.

Παπίκιον ὄρος. Φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ Παγαῖον τῆς Μακεδονίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μοναχὸς Γερμανὸς ὁ ὄσιος ἔκτισε τὴν μονὴν τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, κατὰ τὸν Ἐ΄ αἰῶνα, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου παρὰ τὸν Ἰορδάνην. Τινὲς λέγου-

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Z'.

Ὁ ἄνθρωπος ἀναπτύσσεται διὰ τῆς ποικίλης ἐργασίας σωματικῶς τε καὶ πνευματικῶς. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου βελτιοῦται ἢ καταστρέφεται. Οἱ ὀργανισμοὶ ἢ τελειοποιοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται ἢ ἐκφυλίζονται, γίνονται χειρότεροι. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα βελτιοῦνται διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἀνθρώπου· παρακμάζουσι δὲ καὶ καταστρέφονται, ὅταν παύσῃ ἢ περιβαλψίς. Εἰς τὸν νόμον τοῦτον ὑπόκειται καὶ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τε τὸν σωματικὸν καὶ πνευματικὸν ὀργανισμόν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος στερηθῇ τῆς δυνατότητος ν' ἀσχοληθῇ περὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματός του, ἐκπίπτει, ἀμβλύνεται καὶ δύναται νὰ καταστήσῃ μέχρι βλακείας. Ὁ ἀετός, ζῶν εἰς ὑψηλὰς κορυφάς, δξύνει τὴν ὄρασιν καὶ ἐλευθέρως δύναται νὰ ἀενεῖζῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἥλιον, ἐν ᾧ ἀπεναντίας ὁ ἰχθύς, ἐντὸς σπηλαίου, οὐδὲ ἴχνη τῶν ὀπτικῶν του ὀργάνων διασώζει.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν φύσιν καὶ κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐσπείρειν ἀγαθοὺς σπόρους ἐν τῇ καρδίᾳ του· ἐδώρησε δῶρα καὶ χαρίσματα, τὰ ὅποια πρέπει ν' ἀναπτύξῃ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς ἐλευθέρως του ἐνεργείας καὶ ἐργασίας. Οὕτω τὸ καθαρὸν αἶσθημα καθιστᾷ ἱκανὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ συναισθάνεται τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἀγαθὰ· ἱκανὸν νὰ ἀκούῃ τὴν φωνὴν τῆς Θεοῦ ἐν αὐτῷ. «Μακάριοι οἱ καθарοὶ τὴν καρδίαν, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» (Ματθ. ε, 8). Ἡ ἀμέλεια δὲ τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἠθικῆς μορφώσεως ὁδηγεῖ εἰς τὴν πνευματικὴν τύφλωσιν, εἰς πλήρη ἐξασθένησιν καὶ αὐτῆς τῆς συναισθήσεως πρὸς πᾶν ἀγαθὸν καὶ εὐγενές. Οὕτω ἐφαρμόζονται οἱ λόγοι τοῦ Ἡσαΐου, λέγοντος περὶ τοιοῦτων ἀνθρώπων. «Ἄκοῃ ἀκούετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε καὶ βλέποντες βλέπετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε· ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου καὶ τοῖς ὠσίν θαρέως ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκκάρμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοῖς ὠσίν ἀκούσῃσι καὶ τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπιστρέψῃσι καὶ ἴσωμαι αὐτούς» (Ματθ. ΙΙ', 14 - 15). Ὡς δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν χάριν καὶ τὸ κάλλος καλλιτεχνήματος τινος, ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν καὶ συναισθησιν τοῦ καλοῦ· παρέρχεται δὲ ἀδιάφορος πρὸ αὐτοῦ, οὕτως ὁ ἄνθρωπος, μὴ ἔχων συναισθησιν καὶ ἀγάπην, δὲν δύνα-

ται νὰ συναισθανθῇ καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὰ πνευματικὰ. Διὰ τῆς καρδίας γνωρίζει τις μάλιστα τὸν Θεὸν καὶ τὸ θέλημά του, ὡς λέγει περὶ τούτου ὁ πολὺς Πασκάλ. «Τὰ μὲν ἀνθρώπινα ὀφείλει τις ν' ἀγαπήσῃ ὅπως γνωρίσῃ αὐτά». (Σκέψεις ι, 150). Ὡς ὁ σπόρος τοῦ σίτου, ριπτόμενος ἐν τῇ γῆ, πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ καταλλήλως διὰ ν' αὐξηθῇ καὶ καρποφορήσῃ· ἂν δὲ ἀμεληθῇ, δικφθείρεται καὶ καταστρέφεται ἢ πνίγεται ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, οὕτω συμβαίνει καὶ διὰ τὰ δῶρα καὶ χαρίσματα, πνευματικὰ τε καὶ ἠθικὰ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Οὕτω κατανοοῦμεν καὶ τοὺς λόγους τῆς Παραβολῆς τῶν ταλάντων. «Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται καὶ περισευθήσεται, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ» (Ματθ. κε', 20). «Ὁ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ» διότι ὁ ἄνθρωπος, ἀδρανῆς, ἀποβαίνει καὶ καταντᾷ εἰς ἀναισθησίαν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν. «Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; (Ματθ. στ', 23).

Ἡ θρησκεία, ὡς λέγει τις σοφός, προϋποτίθησι πάντοτε ἠθικοὺς ὅρους, προαίσθησιν, θέλησιν, ἐλπίδα», ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον. Τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ χαρίσματα τοῦ ἀνθρώπου ἀναπτύσσονται καὶ αὐξάνουσι διὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πράξεως ἢ ἐκτελέσεως τῶν ἐντολῶν του. Ἀναπτύσσονται δὲ ταῦτα, οὐχὶ διὰ τῆς ξηρᾶς πίστεως εἰς τὸ γράμμα καὶ τῆς κενῆς κοσμικῆς σοφίας, ἣτις τυφλώνει τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν προσοικείωσιν τῆς ὑψηλοτέρας αὐτῆς δάσεως, πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ πλοῦτου. Ἡ θρησκεία εἶναι γνῶσις καὶ πράξις· εἶναι πίστις θερμὴ καὶ ἀρετὴ. Ἡ καρδία εἶναι ἡ ἐστία τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου καὶ εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν αὐτῆς πρέπει νὰ τείνῃ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς γενικῆς χαλαρώσεως. Ὅχι λοιπὸν τὸ νεκρὸν γράμμα· ὄχι ἡ ἐξωτερικὴ καθ' ἑαυτὴν λατρεία ἀνευ ἐσωτερικῆς συναισθήσεως. Καὶ αὐτοὶ οἱ φανατικοὶ εἶναι μακρὰν τῆς ἱερᾶς θρησκείας δυνάμεως καὶ μόνον θερμὴν κεφαλὴν, καρδίαν δὲ ψυχρὰν πάντοτε φέρουν. Ὁ φανατικὸς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του εἶναι κατεψυγμένη οὐσία.

Ἡ ἠθικὴ πτώσις φέρει καὶ τὴν διανοητικὴν πτώσιν· ἡ ἠθικὴ ἐξαχρεώσις καὶ τὴν διανοητικὴν ἐξαχρεώσιν. Διὰ τοῦτο ἐρρήθη ὅτι αἱ σκέψεις μας εἶναι τὸ πλεῖστον ἡ ἱστορία τῆς καρδίας μας καὶ αἱ πεποιθήσεις μας προέρχονται κυρίως ἐκ τῆς καρδίας καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ νοῦ.

Τῆς ἀληθείας ἡ γνῶσις εἶναι τὸ ὑπέρτατον συμφέρον τῆς ζωῆς. «Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστὸν» (Ἰωάν. ΙΖ', 3). Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπεκάλυψε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διότι αὐτὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διανοίγει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ φῶς τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, διότι αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁδηγεῖ εἰς τὴν

(*) Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 13, τοῦ προηγ. τεύχους.

σιν ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ὄρος τοῦ Γάνου, ἐνῶ ἄλλοι λέγουσιν ὅτι εἶναι τὸ ὄρος Ρίλα τῆς Βουλγαρίας, ὅπου ἠσκησεν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ρίλα καὶ τοῦ ὀποίου μονὴ ὑπάρχει μέχρι σήμερον. Τὸ Παπικιον ὄρος εἶναι γραμμένον εἰς τὸν βίον Βαρνάβα καὶ Σωφρονίου τῶν ἐν τῷ βίῳ Μελά τῆς Τραπεζοῦντος ἀσκησάντων, καθὼς καὶ εἰς τὸ συναξάριον Μαξίμου τοῦ Καισοκαλίβη.

(Συνεχίζεται)

ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1833·1900 ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΩΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (*)

1893 - 1894

Άθηνών Γερμανός Πρόεδρος. Μαντινείας και Κυουριάς Θεόκλητος, Θαυμακού Μισαήλ, Πλαταμώνος Άμβρόσιος και Θήρας Νικόδημος. Μέλη ¹³⁷.

1894 - 1895

Άθηνών Γερμανός Πρόεδρος. Μεσσηνίας Πανάρετος, Ύδρας και Σπετσών Άρσένιος, Τριφυλίας και Όλυμπίας Νεόφυτος και Νάξου Γρηγόριος. Μέλη.

1895 - 1896

Άθηνών Γερμανός Πρόεδρος. Άργολίδος Νίκανδρος, Μονεμβασίας και Σπάρτης Θεόκλητος, Ύδρας και Σπετσών Άρσένιος και Τριφυλίας και Όλυμπίας Νεόφυτος. Μέλη.

Μετά τὸν θάνατον (18 Ιανουαρίου 1896) τοῦ Προέδρου Αὐτῆς Γερμανοῦ, ἡ Σύνοδος, μετὰ τὴν πρόσκλησιν, ὡς πέμπτου μέλους, καὶ τοῦ Πατρῶν καὶ Ἡλείας Ἱεροθέου, ἀπετελέσθη ἐκ τῶν Ἀργολίδος Νικάνδρου ὡς Προεδρεύοντος, καὶ ὡς μελῶν, τῶν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Θεοκλήτου, Πατρῶν καὶ Ἡλείας Ἱεροθέου, Ύδρας καὶ Σπετσῶν Ἀρσενίου καὶ Τριφυλίας καὶ Όλυμπίας Νεοφύτου, ἦτις μετὰ τὴν σύν-

(*) Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 15, τοῦ προηγ. τεύχους.
137. Αὐτόθι σ. 111.

θεσιν αὐτὴν, παρέμεινε μέχρι λήξεως τῆς θητείας Τῆς, μὴ κατορθώσασα νὰ ἀναδείξῃ νέον Αὐτῆς Πρόεδρον.

Σημειωτέον, ὅτι, ὁ φερόμενος ὡς ὑπογράφας τὴν, ὑπ' ἀριθ. 1102/612 καὶ ἀπὸ 24 Μαΐου 1896 Συνοδικὴν ἐγκύκλιον «Καρύστου Συνέσιος» ¹³⁸, δὲν εἶναι ὑπαρκτὸν πρόσωπον, διότι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, οὔτε ὁ Καρύστου ἦτο Συνοδικὸν συνέδρον μέλος, οὔτε ὁ Ἀρχιερεὺς αὐτῆς ἐλέγετο Συνέσιος, ἀλλὰ Μακάριος, ὅστις μάλιστα ἀπὸ τῆς 8ης Ἀπριλίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, εἶχε ὑποβάλει τὴν, ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, παραίτησιν ¹³⁹.

1896 - 1897

Ἡ Σύνοδος τῆς Περιόδου ταύτης ἀπετελεῖτο, ἐλλείψει Προέδρου Αὐτῆς, ἐκ τῶν

Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Παρθενίου ὡς Προεδρεύοντος, Κεφαλληνίας Γερασίμου, Χαλκίδος Εὐγενίου, Ύδρας καὶ Σπετσῶν Ἀρσενίου καὶ Τριφυλίας καὶ Όλυμπίας Νεοφύτου ὡς μελῶν ¹⁴⁰. μετὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν, ὡς Προέδρου Αὐτῆς, τοῦ Προκοπίου Β'. κατὰ τὴν 11ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1896 καὶ τὴν ἀποχώρησιν

138. Στφ. Γιαννοπούλου ἐνθ' ἄνωτ. σ. 139.

139. Β. Ἀτέση ἐνθ' ἄνωτ. Τ. Β'. σ. 139 ὅσοι. 1.

140. Αὐτόθι ἐνθ' ἄνωτ. Τ. Α'. σ. 76.

ἀληθῆ ζωὴν, διότι Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀληθὴς ζωὴ». «Ἐγὼ εἶμι, λέγει, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. ΙΔ', 6).

Ἡ θεία χάρις, «ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα», ἀξάνει τὴν πίστιν καὶ θερμαίνει τὴν καρδίαν διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος, εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ἀποβαίνει ὁμοίωμα Αὐτοῦ.

Παρὰ τοῖς χριστιανοῖς, τοῖς ἔχουσι πίστιν θερμὴν, «ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Ρωμ. Ε', 5), ἦτις, ὡς φλόξ ἰσχυρά, κατακαίει τὰς φρυγανώδεις ἀμαρτίας καὶ ἀκαθάρτους σκέψεις καὶ ἐπιθυμίας καὶ δὴ ἀνάπτει τὸ πῦρ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θείου νόμου καὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. «Πῦρ ἤλθον βαλεῖν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τί ἐτι θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθῃ» (Λουκ. ΙΒ', 49). Ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ, ἄνωθεν τοῦ Σταυροῦ, ἐκ τῆς καρδίας τοῦ Θεανθρώπου ἐξεχύθησαν αἱ φλόγες τῆς θείας ἀγάπης, ἣν ἠθέλησεν αὐτὸς ὁ Κύριος.

Διδασκαλῆαι ὑψηλαί, ἀνευ τῆς ἀπὸ Θεοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως, δὲν δύνανται νὰ μορφώσουν καὶ ἀνακαινίσουν τοὺς ἀνθρώπους, τὸσπ μᾶλλον ὅσπ αἱ διδασκαλῆαι τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι καθαρὰι, ἀναμειγνυνται μὲ ψεῦδη. Βεβαίως διδασκαλῆαι ὠραίας καὶ ὑψηλᾶς ἐδίδαξαν πολλοὶ τῶν ἀρχαίων Νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων, ὀδηγοῦμενοι ὑπὸ τοῦ σπερματικοῦ Λόγου.

Ἄλλ' αἱ διδασκαλῆαι αὗται ἦσαν ἀγογοὶ καὶ ὁμοίωζον πρὸς σταγόνας, αἵτινες ἐπιπτον ὑπεράνω ἐκτακέντος ἐδάφους. Αὐτὸς ὁ Βολταῖρος λέγει ὅτι ὁ Σωκράτης, καταβιάσας τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Κικέρωνα, δὲν ἠδυνήθη νὰ διορθώσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὁδοῦ, ἣν κατώκει.

Μόνον ἄρα ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ, καθαίρουσα τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐνισχύουσα τὴν θέλησιν, εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς ὁδὸς, φέρουσα εἰς τὴν πραγματώσιν τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὅποῖον δύναται νὰ συλλαμβάνῃ ἐν τῷ νῷ ὁ ἄνθρωπος ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. «Ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐγκτεται ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος» (Γενεσ. Η', 21). Ἡ Θεόδοτος χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς δάσις καὶ τὸ ἀκράδαντον θεμέλιον τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἠθικῶν δυνάμεων καὶ χαρισμάτων καὶ τελειοποιήσεως παντὸς ἀνθρώπου. Ἡ Χρῆκὴ ἀπόλυτος θρησκεία εἶναι ἡ αἰέρρους πηγὴ, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τὸ ἀφθονον καὶ καθαρὸν ὕδωρ τῆς θείας διδασκαλίας, ὅπερ καταπαύει τὴν πνευματικὴν δίψαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀμαχος δύναμις καὶ πανοπλία αὐτοῦ κατὰ τῆς εὐπεριστάτου καὶ φοβερᾶς ἀμαρτίας καὶ τῶν ποικιλιῶν πλανῶν, αἵτινες διαδίδονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους.

(Συνεχίζεται)

Ἡ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (†)

του Χαλκίδος Εὐγενίου, ἄτε προσκληθέντος ὡς Συνοδικοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου τοῦ Γερμανοῦ, ἡ Συνοδικὴ αὕτη Περίοδος ἀπετελέσθη ἐκ τῶν

'Αθηνῶν Προκοπίου ὡς Προέδρου καὶ τῶν Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας Παρθενίου, Κεφαλληνίας Γερασίου, 'Υδρας καὶ Σπετσῶν 'Αρσενίου καὶ Τριφυλίας καὶ 'Ολυμπίας Νεοφύτου ὡς μελῶν.

1897 - 1898

'Αθηνῶν Προκόπιος Πρόεδρος, Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας Παρθένιος, Κεφαλληνίας Γεράσιμος, Χαλκίδος Εὐγένιος καὶ Φθιώτιδος Κωνσταντίνος. Μέλη.

1898 - 1899

'Αθηνῶν Προκόπιος Πρόεδρος. Χαλκίδος Εὐγένιος, Φθιώτιδος Κωνσταντίνος, 'Αρτης Γεννάδιος καὶ Ζακύνθου Διονύσιος. Μέλη.

1899 - 1900

'Αθηνῶν Προκόπιος Πρόεδρος. Δημητριάδος Γρηγόριος, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Θεόκλητος, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Προκόπιος καὶ Θαυμακοῦ Μισαήλ. Μέλη¹⁴¹.

Τό, ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Γιαννοπούλου καταχωρούμενον, ὡς ἀριθ. 4338/61 καὶ ἀπὸ 26 'Ιανουαρίου 1900¹⁴², καὶ πρὸς τὸ 'Υπουργεῖον τῶν 'Εκκλησιαστικῶν ἀποστελλόμενον Συνοδικὸν ἐγγράφον, φέρει ἐσφαλμένως τὴν ὑπογραφήν, ὡς Συνοδικοῦ μέλους τοῦ Μεσσηνίας Θεοκλήτου, ἐνῶ πρόκειται περὶ τοῦ Μαντινείας Θεοκλήτου· ἐπομένως ἀναγνωστέον ἀντὶ «Μεσσηνίας Θεόκλητος», «Μαντινείας Θεόκλητος».

Κατὰ τὴν 24ην Μαρτίου 1900¹⁴³ ἀποθνήσκει ὁ, μετατεθεὶς ἐκ τῆς καταργηθείσης 'Επισκοπῆς Θαυμακοῦ, εἰς τὴν, τῆς Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος τοιαύτην, Συνοδικὸς σύνοδος Μισαήλ, ὄν, ἐν τῇ Συνόδῳ, διεδέχθη ὁ Λαρίσης, Φερσάλων καὶ Πλαταμῶνος 'Αμβρόσιος· συνεπῶς ἀπὸ τοῦ τέλους περίπου τοῦ Μαρτίου μέχρι λήξεως τῆς Συνοδικῆς ταύτης Περιόδου, ἡ Σύνοδος ἀπετελέσθη ἐκ τῶν

'Αθηνῶν Προκοπίου ὡς Προέδρου καὶ Δημητριάδος Γρηγορίου, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Θεοκλήτου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Προκοπίου καὶ Λαρίσης, Φερσάλων καὶ Πλαταμῶνος 'Αμβροσίου ὡς μελῶν¹⁴⁴.

1900 - 1901

'Αθηνῶν Προκόπιος Πρόεδρος. Δημητριάδος Γρηγόριος, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Θεόκλητος, Λαρίσης, Φερσάλων καὶ Πλαταμῶνος 'Αμβρόσιος καὶ Θήρας Νικόδημος. Μέλη¹⁴⁵.

Συνοφίζοντες τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἀποβλέποντες πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀσχολουμένων, περὶ τὴν νεωτέραν, τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, ἱστορίαν, παραθέτομεν κατωτέρω κατάλογον, τῶν ἐπαρχιῶν Αὐτῆς, κατὰ τὴν ὡς ἄνω περιόδον, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν, ἐμφαι-

νοντα, τὴν Συνοδικήν, ἐκάστου τῶν 'Αρχιερέων ταύτης, ἰδιότητα, μετὰ τῆς ἀντιστοίχου χρονολογίας.

'Α θ η ν ὶ ν

Νεόφυτος.	Συνοδ. περίοδ.	1833 - 34	ἀναπληρ. μέλος
»	»	» 1834 - 38	τακτ. »
»	»	» 1838 - 44	ἀναπληρ. »
»	»	» 1844 - 50	τακτ. »
»	»	» 1850 - 62	Πρόεδρος τῆς

'Ιεράς Συνόδου.

Τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου 1861 ἀποθνήσκει ὁ Νεόφυτος, ὄν διαδέχεται ὁ

Μισαήλ, καὶ τοῦτον πρὸς τὰς οὐρανίους μονὰς μεταστάνατα, τῇ 21ῃ 'Ιουλίου 1862, ἀντικαθιστᾶ, τῷ αὐτῷ ἔτει, ὁ

Θεόφιλος. Συνοδ. περίοδ. 1863 - 1873, ὅστις ἀπέρχεται τοῦ κόσμου τούτου, τῇ 1ῃ 'Ιουλίου 1873, καὶ οὕτως διάδοχος τῇ 17ῃ Μαΐου 1874, ἀναδείκνυται ὁ

Προκόπιος. Συνοδ. περίοδ. 1874 - 1889.

Περὶ τὰ τέλη 'Ιανουαρίου 1889 μετέστη εἰς τὴν αἰώνιαν ζωὴν, ὁ Προκόπιος καὶ ἀντ' αὐτοῦ προκρίνεται ὡς Πρόεδρος τῆς 'Ιεράς Συνόδου, τῇ 5ῃ 'Ιουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ

Γερμανός. Συνοδ. Περίοδ. 1889 - 1896.

Τῇ 6ῃ 'Ιανουαρίου 1896 ἀποθνήσκει καὶ ὁ Γερμανός, ἵνα διαδεχθῇ τοῦτον, τῇ 11ῃ 'Οκτωβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους, ὁ

Προκόπιος Β'. Συνοδ. περίοδ. 1896 - 1901.

Α ἰ γ ἰ ν η ς.

Σαμουήλ· διωρίσθη τακτικὸν Συνοδικὸν μέλος κατὰ Μάιον τοῦ 1852, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λοκρίδος 'Αγαθαγγέλου.

Α ἰ τ ω λ ἰ α ς καὶ 'Α κ α ρ ν α ν ἰ α ς.

'Ιερόθεος.	Συνοδ. περίοδ.	1844 - 45	τακτ. μέλος
Θεόφιλος.	»	» 1853 - 54	»
Γεράσιμος.	»	» 1868 - 69	»
»	»	» 1877 - 79	»
»	»	» 1884 - 85	»
Παρθένιος.	»	» 1896 - 98	»

'Α ν δ ρ ο υ β ἰ τ σ η ς.

Προκόπιος. πρ. 'Ανδρουβίτσης Συνοδ. περίοδ. 1844 - 50 ἀναπληρωματικὸν μέλος.

'Α ν δ ρ ο υ καὶ Κ έ α ς.

Προκόπιος. Συνοδ. περίοδ. 1854 - 55 τακτικὸν μέλος· ἀπέθανεν, ὄν Συνοδικός, τῇ 3ῃ Νοεμβρίου 1854.

Μητροφάνης.	Συνοδ. περίοδ.	1860 - 61	τακτ. μέλος
»	»	» 1866 - 67	»
»	»	» 1876 - 77	»
»	»	» 1881 - 82	»

'Α ρ γ ο λ ἰ δ ο ς.

Κύριλλος. Συνοδ. Περίοδ. 1833 - 37 τακτικὸν μέλος
« » » 1840 - 43 Πρόεδρος τῆς

'Ιεράς Συνόδου· τῇ 21ῃ Αὐγούστου 1842 ἀποθνήσκει, ὄν διαδέχεται ἐπὶ μὲν τὴν Προεδρίαν Αὐτῆς ὁ Εὐβοίας Νεόφυτος, ἐπὶ δὲ τὸν θρόνον τῆς παροικίας ταύτης ὁ ἀπὸ 'Υδρας.

Γεράσιμος. Συνοδ. περίοδ. 1843 - 44, ὅστις Συν-

141. Β. 'Ατέση ἐνθ' ἄνωτ. σ. 93.

142. Στεφ. Γιαννοπούλου ἐνθ' ἄνωτ. σ. 111 - 112.

143. Β. 'Ατέση ἐνθ' ἄνωτ. σ. 100.

144. Αὐτόθι σ. 78, 221.

145. Αἱ Συνοδικαὶ 'Εγκύκλιοι. 'Αθήναι 1955. Τ. Α'. (1901 - 1933) σ. 9 - 13.

οδικός ὢν ἀπέθανε κατὰ τὸ ἔτος 1843 (Σεπτέμβριος).
Γεράσιμος. (Παγώνης) Συν. περ. 1854 - 56 τακ. μέλος
 » » » 1862 - 66 » »
Δανιήλ. » » 1869 - 70 » »
Νικάνδρος, ἐλθὼν ὡς Συνοδικός, μετὰ τήν, κατὰ Φε-
 βρουάριον τοῦ 1889, παραίτησιν τοῦ Σύ-
 ρου καὶ Τήγου Μεθοδίου.
 » Συνοδ. περίοδ. 1895 - 96 τακτικὸν μέλος.

Ἄρτης.

Σεραφεῖμ. Συνοδ. περίοδ. 1882 - 84 τακτικὸν μέλος.
Γεννάδιος. » » 1898 - 99 » »

Ἀσίνης.

Μακάριος· προσεκλήθη ὡς Συνοδικός διὰ τὴν πε-
 ρίοδον τοῦ 1848 - 49· ἀντ' αὐτοῦ δέ, μὴ ἀποδεχθέν-
 τος τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἤλθεν ὁ Φθιώτιδος
 Ἰάκωβος.

Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ἰγνάτιος· ὑπὸ τὴν ιδιότητα μόνον τοῦ Γορτύνης
 ἐκλήθη Συνοδικὸν συνέδρον μέλος διὰ τὴν περίοδον
 1839 - 40· ἀποθανὼν δ' ἐν Ἀθήναις διεδέξατο τοῦτον,
 ἐν τῇ Συνόδῳ, ὁ πρ. Μενδενίτσης Γρηγόριος.

Φιλόθεος, ὡς Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, διετέ-
 λεσε τακτικὸν Συνοδικὸν μέλος κατὰ τὰς περιόδους
 1857 - 1859 καὶ 1865 - 66.

Γουθείου.

Γερόθεος· ἐκλήθη Συνοδικός διὰ τὴν περίοδον
 1858 - 59· ἀπέθανε δὲ ὢν τοιοῦτος τῇ 28ῃ Μαΐου 1859.
Ἰωσήφ. Συνοδ. περίοδ. 1860 - 61 τακτικὸν μέλος
 » » » 1867 - 68 » »
Παρθένιος » » 1870 - 72 » »
 » » » 1872 - 80 » »

Δημητριάδος.

Γρηγόριος. Συνοδ. περίοδ. 1886 - 87 τακτικὸν μέλος
 » » » 1892 - 93 » »
 » » » 1899 - 1901 » »

Ζακύνθου.

Νικόλαος· ἐκλήθη, περὶ τὰ τέλη τῆς Συνοδικῆς
 περιόδου τοῦ 1869 - 70, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ, εἰς
 Ἀγγλίαν, μεταβάντος τακτικοῦ Συνοδικοῦ μέλους,
 Σύρου καὶ Τήγου Ἀλεξάνδρου.
Νικόλαος. Συνοδ. περίοδ. 1870 - 71 τακτικὸν μέλος
Διονύσιος. » » 1889 - 1892 » »
 » » » 1898 - 1899 » »

Ἡλείας.

Ὡς πρ. Ἡλείας Ἰωνᾶς. Συν. περ. 1834-37 τακτ. μέλος
 » » » » 1838-42 ἀναπλ. »
 » » » » 1842-1848 τακτ. »

Θαυμακοῦ.

Μισαήλ. Συνοδ. περίοδ. 1885 - 87 τακτικὸν μέλος
 » » » 1892 - 94 » »
 » » » 1899 - 1900 » »

μετετέθη κατ' αὐτὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Φαναρίου καὶ
 Θεσσαλιώτιδος.

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

Παΐσιος. Συνοδ. περίοδ. 1833 - 1835 τακτ. μέλος
Ἀβράμιος. » » 1856 - 57 » »
Δοσίθεος. » » 1860 - 61 » »
 » » » 1867 - 68 » »
 » » » Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1877
 διεδέχθη ἐν τῇ Συνόδῳ τὸν
 ἀποθανόντα Κυθήρων Εὐ-
 γένιον.
 » » » 1883 - 84 τακτικὸν μέλος

Θήρας.

Ζαχαρίας. Συνοδ. περίοδ. 1833 - 34 τακτικὸν μέλος
 » » » 1840 - 42 » »
Γερόθεος. » » 1856 - 58 » »
Ζαχαρίας. » » 1861 - 62 » »
 » » » 1867 - 68 » »
Νικόδημος. Συνοδ. περίοδ. 1887 - 89 τακτικὸν μέλος
 » » » 1893 - 94 » »
 » » » 1900 - 1901 » »

Ἰθάκης.

Γαβριήλ. Συνοδ. Περίοδ. 1867 - 68· ἐκλήθη εἰς ἀντι-
 κατάσταση τοῦ Λευκάδος Γρηγορίου μὴ
 προσελθόντος, λόγῳ ἀσθενείας.
 » Συνοδ. περίοδ. 1868 - 69 τακτικὸν μέλος
 » » » 1876· διαδέχεται ἐν τῇ
 Συνόδῳ, τὸν, κατὰ τὴν 4ην Ἰουλίου 1876,
 ἀποθανόντα, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης
 Διονύσιον.
Γαβριήλ Συνοδ. περίοδ. 1876 - 78 τακτικὸν μέλος
 » » » 1881· μετὰ τήν, πρὸς Κύ-
 ριον, ἐκδημίαν τοῦ Συνοδικοῦ μέλους Ναυ-
 πακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀνθίμου (2 Ἀπρι-
 λίου 1881) ἐκλήθη οὗτος εἰς ἀντικατάστα-
 σιν ἐκεῖνου.
 » Συνοδ. περίοδ. 1881 - 1882 τακτικὸν μέλος

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.
(παλαιότερον Κυναίθης)

Βαρθολομαῖος. Συν. περίοδ. 1842 - 43 τακτ. μέλος
 » » » 1848 - 1853 » »
Εὐθύμιος. » » 1869 - 70 » »
 » » » 1877 - 79 » »
 » » » 1884 - 85 » »

Καρύστου.

Δανιήλ. Συνοδ. περίοδ. 1842 - 42 ἀναπληρωματικὸν
 μέλος· ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην, τῷ 1842,
 μετετέθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Κυκλάδων.
Μακάριος. Συνοδ. περίοδ. 1858 - 59 τακτικὸν μέλος
 » » » 1865 - 66 » »
 » » » 1875 - 76 » »
 » » » 1880 - 81 » »
 » » » 1890 - 91 » »

Κερκύρας.

Ἀντώνιος. Συνοδ. περίοδ. 1871 - 1873 τακτ. μέλος
 » » » 1879 - 1881 » »
Εὐστάθιος. » » 1890 - 1891 » »

Κ ε φ α λ λ η ν ί α ς.

Γερμανός. Μετά τὴν παραίτησιν τοῦ Κορινθίας Σωκράτους (Μάϊος τοῦ 1889) ἐκλήθη οὗτος, ἵνα ἀναδειχθῇ τῇ 5ῃ 'Ιουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, Πρόεδρος τῆς 'Ι. Συνόδου.

Γεράσιμος. Συνοδ. περιόδ. 1896 - 98 τακτικὸν μέλος

Κ ο ρ ι ν θ ί α ς.

Κύριλλος. Συν. περ. 1833-35 Πρόεδρος τῆς 'Ι. Συνόδου

'Ιωάνης. » » 1852-53 τακτικὸν μέλος

'Αμφιλόχιος » » 1859-1861 » »

» » » 1866- 67 » »

Σωκράτης. Μετά τὸν θάνατον τοῦ 'Αθηνῶν Προκοπίου (τέλη 'Ιανουαρίου 1889) ἐκλήθη ὡς Συνοδικὸς παραιτηθεὶς τῇ 10ῃ Μαΐου 1889.

Κ υ θ ῆ ρ ω ν.

Εὐγένιος. Συνοδ. περιόδ. 1868 - 69 τακτικὸν μέλος

» » » 1876 - 77. κατὰ Μάρτιον

τοῦ 1877 ἀποθνήσκει, δν, ἐν τῇ Συνόδῳ, διαδέχεται ὁ Θεόδωρ καὶ Λεβαδείας Δοσίθεος.

Κ υ ο υ ρ ί α ς.

Λιονύσιος. Συν. περ. 1835-1840 Πρόεδρ. τῆς 'Ι. Συνόδου

» » » 1850-1852' τακτικὸν μέλος' τῇ

21ῃ 'Ιανουαρίου 1852 ἀποθνήσκει.

Λ α ρ ί σ η ς.

Νεόφυτος. Συνοδ. περιόδ. 1882 - 1884 τακτ. μέλος

» » » 1890 - 91 » »

» » » 1892 - 93 » »

'Αμβρόσιος. » » 1900 - 1901 » »

Μετά τὸν θάνατον (24 Μαρτίου 1900) τοῦ, εἰς τὴν 'Επισκοπὴν Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος μετατεθέντος, Θαυμακοῦ Μισαήλ, ἐκλήθη οὗτος Συνοδικός, φέρων τὸν τίτλον τοῦ Λαρίσης, Φερσάλων καὶ Πλαταμῶνος.

Λ ε υ κ ά δ ο ς.

Γρηγόριος. Συνοδ. περιόδ. 1867 - 68' ἀντὶ τούτου μὴ ἀναλαμβάνοντα τὰ Συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα λόγῳ ἀσθενείας, ἐκλήθη, ὁ 'Ιθάκης Γαβριήλ.

» Συνοδ. περιόδ. 1872 - 74 τακτικὸν μέλος

» » » 1880 - 82 » »

Λ ο κ ρ ί δ ο ς.

'Αγαθάγγελος. Συνοδ. περιόδ. 1849 - 50 ἀναπληρωματικὸν μέλος' μετὰ τὸν θάνατον (9 Φεβρουαρίου 1850) τοῦ τακτικοῦ Συνοδικοῦ μέλους Πρ. Σάμου Κυρίλλου, ἐκλήθη οὗτος εἰς ἀντικατάστασιν ἐκείνου.

» Συνοδ. περιόδ. 1850 - 51 ἀναπληρωματικὸν μέλος' διεδέξατο, ἐν τῇ Συνόδῳ, τὸν ἀποθανόντα τῇ 30 Μαρτίου 1851, Φθιώτιδος 'Ιάκωβον.

» Συνοδ. περιόδ. 1851-52 τακτικὸν μέλος' ἀπέθανε τῇ 8ῃ Μαΐου 1852.

(Συνεχίζεται)

† 'Ο πρ. Δήμου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (†)

'Ολως ἀδοκίμως ἀπεβίωσε τὴν 1ην τρ. μηνὸς ὁ Μητροπολίτης 'Ιωαννίνων κυρὸς Δημήτριος. 'Ο ἀειμνηστὸς 'Ιεράρχης, κατὰ κόσμον Δημήτριος Θύμιος Παππᾶς, ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1882 ἐν Δεματίῳ 'Ιωαννίνων ἐξ ἀπόρων, ἀλλ' εὐσεβῶν γονέων. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν Δεματίῳ καὶ ἐν τῇ ἐν Νήσῳ τῆς Λίμνης 'Ιωαννίνων 'Ιερατικῇ Σχολῇ. Διακριθεὶς παιδίθεν ἐπὶ μαθήσει καὶ ἀρετῇ, ἐπέσπασε τὴν ἀγάπην τῶν διδασκάλων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου 'Ιωαννίνων Σπυρίδωνος, τοῦ μετέπειτα 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ὁποῦ ἀπεστάλη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ 'Ιερᾶν Θεολογικῇ Σχολῇ, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1907. 'Εν Χάλκῃ εἰσέτι εὐρισκόμενος ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, τὸ δὲ 1906 ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον ἐν τῇ 'Ιερᾷ Μονῇ τῆς 'Αγίας Τριάδος Χάλκης, ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου πρ. Μελενίκου Εἰρηναίου. 'Εν ἔτει 1911 ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ Γρηγορίου εἰς Πρεσβύτερον, τὸ δὲ 1926 ἐχειροτονήθη ἐν 'Ιωαννίνοις εἰς 'Επίσκοπον ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν 'Ιωαννίνων Σπυρίδωνος, Δρυϊνουπόλεως Βασιλείου, Παραμυθίας 'Αθηναγόρου, Βελλᾶς καὶ Κονίτσης 'Ιωάννου καὶ Μετσόβου Τιμοθέου, παραμεινας ἐν 'Ιωαννίνοις ὡς βοηθὸς 'Επίσκοπος μέχρι τοῦ ἔτους 1931, ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Λευκάδος καὶ 'Ιθάκης. Τὴν 'Ιερᾶν αὐτὴν Μητρόπολιν ἐποίμανε μέχρι τοῦ ἔτους 1940, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐτοποθετήθη Μητροπολίτης τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως καὶ Κονίτσης, ἐξ ἧς κατὰ τὸ ἔτος 1956 κατεστάθη εἰς τὴν 'Ιερᾶν Μητρόπολιν 'Ιωαννίνων.

'Η ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ διακονία τοῦ μεταστάντος 'Ιεράρχου ὑπῆρξε μακρὰ, γόνιμος καὶ πλήρης δράσεως. 'Ὡς 'Αρχιερατικὸς 'Επίτροπος Λεσχοβικίου καὶ Κονίτσης ἐν ἀρχῇ, 'Ιεροκήρυξ καὶ Διευθυντὴς τῆς 'Ιερατικῆς Σχολῆς Βελλᾶς καὶ τῆς 'Ιερατικῆς Σχολῆς τῆς Νήσου 'Ιωαννίνων μετέπειτα, τέλος δ' ὡς 'Επίσκοπος καὶ Μητροπολίτης ἐπέδειξε ζῆλον ἀνύστακτον καὶ ἐμμονὴν εἰς τὸ καθήκον, ἀπελθὼν δ' ἐκ τοῦ κόσμου τούτου κατέλιπε μνήμην ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ ἀξίου τοῦ ὑψηλοῦ ὑποουργήματος, ὅπερ ἡ 'Εκκλησία ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτόν.

'Η κηδεία τοῦ μεταστάντος ἐγένετο ἐν 'Ιωαννίνοις χοροστατούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κυρίλλου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Δωροθέου, 'Αρτης κ. Σαραφείμ, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Στυλιανοῦ καὶ Δρυϊνουπόλεως κ. Χριστοφόρου.

Κύριος ὁ Θεὸς κατατάξαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων.

ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (†)

Πλήρως ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ ἐκηδεύθη ἐν Βερροίᾳ ὁ Μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κυρὸς 'Αλέξανδρος Δηλανᾶς. 'Ο μεταστάς διαπρεπὴς 'Ιεράρχης ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἐν Μαραθοκάμπῳ Σάμου, ἐνθα διήκουσε τὰ ἐγκύκλια

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Κρείσσων σοφός Ισχυροῦ».

Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ὄντως ὑπάρχη καὶ ποῖον εἶναι, τὸ φερόμενον ἄγνωστον εἰσέτι σχέδιον τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ Κυπριακοῦ. Πολὺ ὅμως φοβούμεθα, ὅτι οὐσιαστικῶς δὲν θ' ἀποτελῆ πρόοδος τοῦ ζητήματος· οὔτε καὶ θὰ παρέχη τὸν μίτον πρὸς μίαν πραγματικὴν ἔξοδον ἀπὸ τὸν τραγικὸν τοῦ Λαβύρινθον.

Καὶ τοῦτο, διότι δὲν εἶναι ἀτυχῶς εἰλικρινῆς ἢ διάθεσις διὰ τὴν παροχὴν προσωρινῆς αὐτοκυβερνήσεως, ἢ ὅποια νὰ ὀδηγήσῃ μελλοντικῶς καὶ σταθερῶς εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Δυστυχῶς τὰ ἕως τώρα γεγονότα ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ Δυτικὸς κόσμος τὴν ἔλευθερίαν τὴν αἰσθάνεται καὶ τὴν ἐννοεῖ ὡς πολιτικὴν μόνον τοιαύτην· καὶ ὄχι ὡς ἀναφαίρετον δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου, ὃ ὅποιος, ὡς ὑπεριάτη ἐγκόσμιος ἀξία φέρει, ἐντὸς τῆς ἔλευθερίας του, τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀγωνιζόμενος διαρκῶς καὶ μὲ ἀτρύτους πνευματικὸς καμάτους διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῆς θείας ἀληθείας. Διὰ τοῦτο, καὶ πᾶσα ἐνέργεια τῶν ἀποικιοκρατῶν εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπει, εἰμὴ εἰς τὴν κατοχύρωσιν τῶν ἑλικῶν τῶν συμφερόντων, μὲ πλήρη ἀδιαφορίαν διὰ τοὺς ἀγίους σκοποὺς καὶ τὰς ὑψηλὰς ἐπιδιώξεις τῶν «πεινῶντων καὶ διψῶντων δικαιοσύνην» λαῶν.

Καὶ εἶναι τοῦτο ἀπολύτως θλιβερόν. Καὶ ὡς διεπιστώθη κατὰ τὸ εἰς Σουμάτραν συνελθὸν συνέδριον τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς Ἀνατολικούς λαοὺς· καὶ τὸ

ἐντεινόμενον συνεχῶς μῖσος πρὸς τοὺς Ἐυρωπαίους καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Τῆς καταστάσεως δὲ αὐτῆς ἐπωφελεῖται προφανῶς ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς, ὅστις παντοιοτρόπως ὑπεκκαίει τὸν τόσον ἔξαφθέντα μεταπολεμικῶς Ἐθνικισμὸν τους.

Ἐὰν ὄντως οἱ Ἄγγλοι σκέπτονται εὐθέως καὶ εἰλικρινῶς δὲν ἔχουν εἰμὴ νὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἄμεσον ἐπάνοδον τοῦ Ἐθνάρχου Μακαρίου εἰς τὸ μέσον τοῦ ποιμνίου του καὶ νὰ ἄρουν τὰ ἀνελεύθερα καὶ περιοριστικὰ μέτρα, τὰ ὅποια, μὲ τόσην σκληρότητα, ἐπέβαλον εἰς τὴν ἐν Κύπρῳ Ἐθνικὴν παιδείαν. Καὶ τὰ ὅποια ἀντίκεινται καὶ πρὸς τὰς διεθνεῖς περὶ ἔλευθερίας τῆς Παιδείας συμβάσεις καὶ πρὸς τὰ στοιχειώδη δέοντα δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄς εὐχηθῶμεν, νὰ λαλήσῃ ὁ Κύριος ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν. «Κρείσσων σοφός Ισχυροῦ», ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι. «Δύναμις δὲ ἄνευ εὐβουλίας οὐδὲν πέφυκεν ὠφελεῖν».

«Ἐβδομὰς παραστρατημένου παιδιοῦ».

Κατὰ τὴν τρέχουσαν ἑβδομάδα (12-19 Ἰανουαρίου), πρωτοβουλία τῆς «Ἐταιρείας Προστασίας Ἀηλίκων Ἀθηνῶν» διεξάγεται ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα μία μεγίστης σπουδαιότητος ἐθνικὴ καὶ χριστιανικὴ ἐξόρμησις. Πρόκειται περὶ τῆς σταυροφορίας πρὸς διαφώτισιν τῆς κοινωνίας ἐπὶ τῶν ἠθικῶν κινδύνων τῆς νεότητος, καὶ πρὸς ὑπόμνησιν τοῦ καθήκοντος πάντων τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἐνισχύσουν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀηλίκων.

Οὕτως ἡ ἀξία πάσης ἐξάρσεως «Ἐβδομὰς παραστρατημένου παιδιοῦ» θὰ καταστήσῃ γνωστὸν ἀνὰ τὸ

μαθήματα ἐν τῷ ἐκεῖ Πυθαγορείῳ Γυμνασίῳ. Ἄμα τῷ πέρατι τῶν γυμνασιακῶν αὐτοῦ σπουδῶν ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀποφοιτήσας δ' ἐξ αὐτῆς ἀριστοῦχος ἐν ἔτει 1903, διωρίσθη εὐθὺς Διευθυντὴς τοῦ ἐν Πάτρῳ Ἱεροδιδασκαλείου. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν παρέμεινεν ἐπὶ διετίαν περίπου, μεθ' ὃ δ' ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἐφέσου κυροῦ Ἰωακείμ τοῦ Εὐθυβούλη ὡς Ἐπίτροπος αὐτοῦ ἐν Ἀδραμυττίῳ, ἐπιδείξας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἰκανότητα οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν. Ἡ Ἐκκλησία, ἐκτιμῶσα τὸν ζῆλον καὶ τὰ πολλαπλᾶ προσόντα αὐτοῦ, ἐξέλεξε τοῦτον Ἐπίσκοπον τῆς ἰδίας Μητροπόλεως ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Μυρίνης, ἐν ἔτει δὲ 1917 προήγαγεν αὐτὸν εἰς Μητροπολίτην Ἀνάων (Σοκίων). Ἡ εἰς Μητροπολίτην ἐκλογή τοῦ μεταστάντος ὑπῆρξεν ἀφρητρία εὐτόλμων ἐθνικῶν ἀγώνων, ὧν ἕνεκα ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐπὶ δεκαοκτάμηνον εἰς τὰ βάθη τῆς Τουρκικῆς Ἀνατολῆς. Ἐπανακάμφθαι ἐκ τῆς ἐξορίας μετὰ τὴν ἀνακωχὴν, ἐξωρίσθη καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ Ἰταλῶν, καταδικασθεὶς μάλιστα ὑπὸ τούτων ἐρήμην εἰς θάνατον. Ἐν συνεχείᾳ

ὁ ἀειμνήστος ἐξελέγη Μητροπολίτης Περγάμου-Ἀδραμυττίου, ἐκ λόγων ὅμως πολιτικῆς ἀνάγκης δὲν ἐπετράπη εἰς αὐτὸν νὰ μεταβῇ ἐκ Σοκίων εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν. Ἐπισυμβάσης ἐν τῷ μεταξύ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς κατέφυγε πρόσφυξ εἰς Ἀθήνας, τὸν Ὀκτώβριον δὲ τοῦ 1921 ἐποποθετήθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μητροπολίτης Ζιχνῶν, παραμείνας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ μέχρι τοῦ 1940, ὁπότε ἐξεδιῶχθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, καταφυγὼν διὰ δευτέραν φοράν ὡς πρόσφυξ εἰς Ἀθήνας. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1943 ἐξελέγη Μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης, κατὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Σπυριδωνοῦ ὤρισθη Τοποτηρητὴς τοῦ χηρεύσαντος Ἀρχιεπισκοπικοῦ Ὁρόνου. Τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Βερροίας καὶ Ναούσης ἐποίμανε θεοφιλῶς καὶ μετὰ παραδειγματικοῦ ζήλου μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὑπὸ πάντων τιμῶμενος. Ἐμπλεως καλοκαγαθίας ἡγαπήθη ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα, τὴν εὐγένειαν τοῦ ἥθους καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη.

Εἴη αὐτοῦ αἰωνία ἡ μνήμη.

Πανελλήνιον τὸ θανμάσιον ἔργον τῆς «'Εταιρείας προστασίας ἀνηλίκων», τόσον τῶν ἀπολυομένων ἀπὸ σωφρονιστικὰ καταστήματα καὶ ἀναμορφωτικὰ σχολεῖα, ὅσον καὶ τῶν εὐρισκομένων λόγῳ δυστυχῶν οἰκογενειακῶν συνθηκῶν εἰς ἠθικὸν κίνδυνον. Ἐπιπροσθέτως δὲ ὑπενθυμίζει εἰς πάντας, ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων δὲν εἶναι μία ἀπλή φιλανθρωπικὴ ἐκδήλωσις, ἀλλὰ μέσον ἀμύνης τῆς κοινωνίας ἐναντίον μιᾶς μάστιγος, ἣ ὁποία ἀπειλεῖ τὸν πολιτισμὸν τῆς χώρας. Εἰς τὸν ἀγῶνα δὲ αὐτὸν πάντες δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ βοηθήσῃ οὐλικῶς ἢ πνευματικῶς.

Ἡ «'Εκκλησία», —ἥτις, κατανοοῦσα τὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ἀπὸ μηνῶν δημοσιεύει εἰς τὰς στήλας αὐτῆς σχετικὴν ὠραίαν μελέτην τοῦ διαπρεποῦς εἰδικοῦ καὶ ὑπὸ ἀραιφνῶς χριστιανικοῦ πνεύματος ἐμπνευσμένου καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου—, εὐχεται, ὅπως ἡ εὐγενὴς ἐξόρμησις τῆς 'Εταιρείας στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἡ ἐνεργὸς ἀνάμιξις τῆς 'Εκκλησίας.

Εἰς τὸ καταρισθὲν πλούσιον πρόγραμμα ἐκδηλώσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ πραγματοποιηθοῦν κατὰ τὴν ἀρξαμένην «'Εβδομάδα τοῦ Παραστρατημένου Παιδιοῦ», μερίστη καὶ θετικωτάτη εἶναι ἡ συμβολὴ καὶ ἡ συνδρομή, ἣ ὁποία παρέχεται ὑπὸ τῆς ἐπισήμου 'Εκκλησίας μας. Διότι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος, ὅχι μόνον αὐτοπροσώπως ἠλόγησε τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν τῆς διαφωτιστικῆς ἐξορμήσεως, ἀλλὰ καὶ δι' εὐτυχεσιότητος καὶ ἀξίας πάσης ἐξάρσεως πρωτοβουλίας του, καὶ ἐγκύκλιον ἐξαπέλυσε πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς ἱερεῖς καὶ ἱεροκλήρυκας, ὅπως διαφωτίσουν τὸ χριστεπώνυμον πλῆρωμα διὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἀναλαμβάνομένου ἀγῶνος. Καὶ ἐπέτρεψε προσέτι τὴν περιφορὰν δίσκου ἐν τοῖς ναοῖς πρὸς ὕλικὴν ἐνίσχυσιν καὶ συνδρομὴν τῆς 'Εθνοφελοῦς αὐτῆς προσπάθειας.

Καὶ ἡ τόσον ἐνεργὸς ἀνάμιξις τῆς 'Εκκλησίας εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν αὐτὴν ὑπογραμμίζει ἐντόνως, καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν τῆς διάθεσιν πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναμφισβήτητον ἀλήθειαν, ὅτι ἡ ὀριστικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ του καταπολέμησις πρέπει νὰ ἔχη ὡς βάσιν τῆς καὶ ὡς ἀρραγῆ τῆς θεμέλιον τὴν χριστιανικὴν ζωὴν.

Χωρὶς αὐτὴν, εἶναι βέβαιον ὅτι πρὸς κέντρα λακτιζομεν. Καὶ μόνον ἡ διὰ τῆς προσευχῆς ἐπικοινωνία μετὰ τὸν Πανάγαθον Θεόν μόνον ἢ μυστηριακὴ καὶ ἀγαστικὴ ζωὴ τῆς 'Εκκλησίας καὶ μόνον ἢ ἀνακαινιστικὴ δύναμις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι «τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν», εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμβάλλουν καὶ νὰ δημιουργήσουν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν μυστηριώδη ἐκείνην δύναμιν, ἣ ὁποία καὶ πᾶσαν κακὴν προδιάθεσιν καὶ ἕξιν ἐξουδετερώνει, καὶ γεννᾷ τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας πολιτικὴ.

Τὰ πορίσματα τῆς συσταθείσης εἰδικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν μελέτην τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας προ-

βλημάτων καὶ τὰ ὁποῖα εἰς τὰς γενικὰς των γραμμάς ἐδημοσιεύθησαν, δικαίως προκαλοῦν τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον, ὅχι μόνον τοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου ἀλλὰ καὶ τοῦ 'Εθνους ὁλοκλήρου.

Ἡ σύνθεσις τῆς ἐπιτροπῆς παρέχει βεβαίως ἐγγύησιν περὶ τῆς σοβαρότητος τῆς συντελεσθείσης ὑπ' αὐτῆς ἐργασίας. Καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διαπιστοῦμεν εὐχαρίστως, ὅτι ἡ θεωρητικὴ θεμελίωσις τῆς 'Ελληνικῆς παιδείας ἐστηρίχθη εἰς τὴν ὑγιᾶ βάσιν τοῦ 'Ελληνοχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέοντος ἀνωτέρου ἀνθρωπισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς πιστεύομεν, ὅτι ἀπετέλεσε παράλειψιν οὐσιώδη ἢ ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς παντελῆς ἀπουσίας τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ πορεία ὑπῆρξε πάντοτε δημιουργικὴ καὶ ἣ ὁποία ἐγκυρότερον παντὸς ἄλλου ἐκπροσωπεῖ, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ τὴν ἱερὰν καὶ τὴν 'Εθνικὴν μας παράδοσιν, ἣ ὁποία τόσον ὀρθῶς καὶ δικαίως ἐτέθη ὡς τὸ ἀπαρασάλευτον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν 'Ελληνοπαίδων μας βάθρον.

Ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ἂν συμφωνῇ τις ἢ ὄχι πρὸς τὰς ἐπὶ μέρους προτάσεις τῆς, εὐχόμεθα ἀπὸ ψυχῆς, ὅπως μελετηθοῦν αὐταὶ σοβαρῶς καὶ ἐνδελεχῶς ὑπὸ τῆς διακομματικῆς ἐπιτροπῆς, διὰ ν' ἀποκτήσωμεν ἐπὶ τέλους ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα ὑγιὲς καὶ σοβαρὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ στηριχθῇ ἡ προκοπὴ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ 'Εθνους μας.

Ἀδικαιολόγητοι παρατηρήσεις.

Πολὺς θόρυβος γίνεται ἐσχάτως ἐν τῷ καθημερινῷ τύπῳ ἀφ' ἑνὸς ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας ἀπαγορεύσεως τῆς παροχῆς εἰς τοὺς βαπτιζομένους ὀνομάτων, μὴ ἔχόντων σχέσιν πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ μὴ ὑπαρχόντων εἰς τὸ χριστιανικὸν ἑορτολόγιον καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὀρθῆς στάσεως τῆς 'Εκκλησίας ἐναντι τῶν εὐκόλων διαζυγίων καὶ τῶν παρανόμων συμβιώσεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν γέννησιν νόθων τέκνων.

Νομίζομεν, ὅτι ὁ θόρυβος οὗτος, ὡς καὶ αἱ ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ ἀκουσθεῖσαι ἢ γραφεῖσαι ἐπικρίσεις ἐναντίον τῆς 'Εκκλησίας εἶναι ἀστήρικτοι καὶ ἀδικαιολόγητοι. Ἡ 'Εκκλησία οὐδόπως ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων, ὡς ἐδήλωσε καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας. Ἄλλωστε τὰ πλείστα ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων ἔχουν εἰσαχθῆ εἰς τὸ χριστιανικὸν ἑορτολόγιον.

Ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον κυρίως καὶ πρωτίστως ἐνδιαφέρεται ἡ 'Εκκλησία, εἶναι τὸ νὰ τεθῇ τέραμα εἰς τὸ ἄτοπον, ὅπερ δημιουργεῖται διὰ τῆς εἰς τοὺς βαπτιζομένους παροχῆς συχνότατα ὀνομάτων, ἔχόντων σχέσιν μὲ κοσμοθεωρίας καὶ βιοθεωρίας, αἵτινες εἶναι ὅλως ἀντίθετοι πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Ὅσον ἀφορᾷ ἔπειτα εἰς τὴν στάσιν τῆς 'Εκκλησίας ἐναντι τῶν παρανόμων συμβιώσεων, τὸ ἐλατήριον αὐτῆς δὲν εἶναι ὁ στιγματισμὸς τῶν νόθων παιδίων, ὡς κακῶς ἐξελήφθη, ἀλλ' ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία αὐτῆς, ὅπως περιφρουρηθῇ τὸ μυστήριον καὶ ὁ ἱερός θεσμὸς τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας, ἥτις εἶναι τὸ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

Τῆ 1η 'Ιανουαρίου, ἡ Α. Μακαριότης προέστη τῆς ἐπὶ τῆ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους τελεσεθείσης ἐν τῷ 'Ι. Μητροπολιτικῷ Ναῶ 'Αθηνῶν ἐπισήμου Δοξολογίας, εἰς ἣν παρέστησαν αἱ Α. Α. Μ. Μ. οἱ Βασιλεῖς μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως, τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν πνευματικῶν ἰδρυμάτων καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι.

— Τῆ 6ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἑορτῆ τῶν Θεοφανείων, ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Θεόκλητος κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ, ἐνθα, κατὰ τὰ εἰωθότα, ἐτέλεσε τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. 'Εν αὐτῇ παρέστη ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, 'Υπουργοί, αἱ ἀρχαὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ λοιποὶ ἐπίσημοι.

— Τῆ ἐπομένῃ, 7ῃ 'Ιανουαρίου, ἡ Α. Μακαριότης μετέβη εἰς τὰ 'Ανάκτορα Τατοῦ, ἐνθα παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς Διαβεβαιώσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Τίτου.

— Τῆ 8ῃ 'Ιανουαρίου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Πρόξενον τῆς Συρίας. 'Ωσαύτως

ἐδέχθη τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ 'Οργανισμοῦ Προλήψεως 'Ατυχημάτων κ. 'Αναργύρου, ὡς καὶ τὸν στρατηγὸν κ. Κουρούκλην.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ. Α. Κ. Ε.

— Τῆ 9ῃ 'Ιανουαρίου, ὁ Μακαριώτατος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῶν 'Ανακτόρων Τατοῦ κατὰ τὴν Βάπτισιν τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ρουμανίας.

— Τῆ 10ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Μακαριώτατος προέστη συνεδρίας τῆς 'Επιτροπῆς Σχέσεων μετὰ τῶν ξένων 'Εκκλησιῶν. Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη τὸν Ναύαρχον κ. Λάμπαν, 'Αρχηγὸν τοῦ Γ. Ε. Ν., τὸν Ναύαρχον ἐ. ἀ. κ. Συμφαλιᾶδην, τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου 'Αθηναίων κ. Σκουζέν, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. 'Ιωάννην Τράκκαν καὶ τὴν κ. Δηλαβέρη, Πρόεδρον τῆς 'Εταιρείας Προστασίας 'Ανηλίκων Πειραιῶς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προέστη συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος.

— Τῆ ἐπομένῃ, 11ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Γενικὸν Πρόξενον τῆς 'Ελλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει κ. Καψαμπέλην. Τὴν Α.

κύτταρον τῆς κοινωνίας καὶ ἡ κρηπίς τοῦ 'Ἔθνους.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καθίσταται προφανές, δι' ἐπιβάλλεται, νομίζομεν, μεγαλυτέρα προσοχὴ εἰς τὴν διατύπωσιν ἐπικρίσεων ἐναντίον τῆς 'Εκκλησίας. Τὰ τοιοῦτου εἶδους ζητήματα δὲν πρέπει νὰ κρίνωνται δι' ἀπομονώσεως φράσεων τινῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐγκυκλίων ἢ ἐγγράφων, ἀλλ' ἐν συναρτήσει πρὸς τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς 'Εκκλησίας, ὅπερ πάντοτε εἶναι ἀληθῶς φιλόανθρωπον καὶ εὐεργετικόν.

'Η Πατριὰς 'Εκκλησιαστικῆ Σχολῆ.

'Η πρωτοβουλία τῆς Πατριᾶδος 'Εκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ἵνα ἐκδώσῃ πολυσέλιδον ἐπετηρίδα ἐπὶ τῆ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς πολυφύμου Σχολῆς ταύτης, εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίνου.

'Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὑπερεκατὸν σελίδων τῆς ἐπετηρίδος αὐτῆς, αἵτινες κοσμοῦνται μὲ πολλὰς ὥραϊας φωτογραφίας, ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ, ἥτις λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ 'Ιεροῦ Σπηλαίου τῆς 'Αποκαλύψεως, συντελεῖται ἰσχυρὴ ἰκανοποιητικὴ ἐργασία. Δὲν λαμβάνεται μόνον ἰδιαίτερα φροντὶς διὰ τὴν καλὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μελλόντων λειτουργῶν καὶ «οἰκονόμων τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ», ἀλλ' ἐπὶ πλέον καταβάλλεται προσπάθεια καὶ πρὸς θεωρητικὴν μελέτην τῶν προβλημάτων τῆς 'Εκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως.

'Η «'Εκκλησία» εὐχεται ὀλοψύχως, ὅπως ἡ μετὰ τοσοῦτον ἐνδόξου παρελθόντος συνδεδεμένη Σχολὴ αὕτη καταστῆ ἐν τῶν κοσμημάτων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας μας, ἀναδεικνύουσα ἱερεῖς-ἀναμορφωτὰς τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ, σφουρηλατηθέντας ἐν τῷ ἔργῳ.

στηρίῳ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, ὅπερ ἐνέπνεε τὸν Μέγαν 'Εξόριστον τῆς Πάτμου, τὸν Εὐαγγελιστὴν τῆς ἀγάπης καὶ τὸν συγγραφεὰ τῆς 'Αποκαλύψεως.

'Ἡσθάνθησαν ἀνακούφισιν.

Πολλάκις εἰς τὸ παρελθὸν ἔχουν διατυπωθῆ ἐπικρίσεις διὰ τὸ περιεχόμενον τῶν ὑπὸ διαφόρων ἐκδομένων παιδικῶν λογοτεχνικῶν βιβλίων, εἴτε πρωτοτύπων, εἴτε ἐκ μεταφράσεως. Ταῦτα, ἐκτὸς ὀλίγων φωτεινῶν ἐξαιρέσεων, εἴτε περιέχουν φανταστικὰς περιπετείας, πὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ρεαλιστικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς· εἴτε δημιουργοῦν ἀτμόσφαιραν ξενότροπον καὶ μὴ συμβιβαστέην πρὸς τὰς ἐθνικὰς μας παραδόσεις καὶ τὸ 'Ελληνοχριστιανικὸν μας πνεῦμα.

Διὰ τοῦτο δικαίως πολλοὶ γονεῖς ἠσθάνθησαν ἀνακούφισιν, ὅταν κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν εορτῶν εὐρον ἐφέτος εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ τινὰ παιδικὰ λογοτεχνικὰ βιβλία, πλήρη πνευματικῆς ὑγείας· μὲ ὑπόθεσιν, συνδεομένην μὲ τὸν λυτρωτικὸν πλοῦτον τῶν ἁγίων εορτῶν τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας μας· μὲ τὰ πνευματικὰ θέλητρα τῶν ἐξοεκκλησιῶν καὶ τῶν μοναστηρίων μας καὶ μὲ τὰ ἀγνὰ οἰκογενειακὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος μας.

'Ας εὐχηθῶμεν, ἵνα τὰ φωτεινὰ αὐτὰ παραδείγματα καταστοῦν εἰς τὸ μέλλον ὁ κανὼν καὶ οὐχὶ ἡ ἐξαιρέσις, ὡς δυστυχῶς συμβαίνει τῶρα, ἵνα ἡ ψυχὴ τῶν παιδιῶν μας ἐμποτίζεται ὑπὸ τοῦ λειτουργικοῦ πνεύματος τῆς 'Εκκλησίας μας, καὶ ὑπὸ τοῦ ζῶντος ὕδατος τῶν ὁροσερῶν καὶ κρυσταλλίνων ἑλληνικῶν πηγῶν.

Μακαριότητα έπεσκέφθη ώσαύτως ό τ. Πρόεδρος τής Βουλής κ. Γόντικας.

Αύθημερόν ό Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος έδέχθη τόν 'Υπουργόν Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Κωνσταντίνον Τσάτσον, μεθ' ού έσχε μακράν συνεργασίαν.

— Τη 12η 'Ιανουαρίου ή Α. Μακαριότης παρέστη έν τώ 'Ι. Μητροπολιτικώ Ναώ εις τό Μνημόσυνον του στρατηγού Ναπολέοντος Ζέρβα.

— Τη 13η 'Ιανουαρίου τήν Α. Μακαριότητα έπεσκέφθη ό Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος και 'Εθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριος.

Αύθημερόν ώσαύτως τόν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον έπεσκέφθησαν ό Α' Γραμματεύς τής ένταύθα Συριακής Πρεσβείας, ό Δήμαρχος 'Ηρακλείου και τό Συμβούλιον τής Χ.Ε.Ν.

— Τη αύτη ήμέρα ό Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας του Βαφειαδάκειου Κληροδοτήματος.

— Τη 14η 'Ιανουαρίου ό Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος έκοψε τήν βασιλόπιτταν έν τη 'Αποστολική Διακονία, παρουσία τών Καθηγητών τής Θεολογικής Σχολής και τών φοιτητών—μελών του Θεολογικού Οίκοτροφείου, ώς και τών 'Υπαλλήλων τής Διακονίας. Κατά τήν τελετήν, καθ' ήν έψαλλεν έμμελώς χορός έκ φοιτητών, ώμίλησεν ό Μακαριώτατος πρός τούς νέους θεολόγους, καλέσας αυτούς νά πυκνώσωσι τάς τάξεις του 'Ιερού Κλήρου. 'Εν συνεχεία παρεκάθησαν άπαντες εις τήν κοινήν φοιτητικήν τράπεζαν, μετά δέ τό γεύμα προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ό Γεν. Διευθυντής τής 'Αποστολικής Διακονίας Σεβ. Μητροπολίτης πρώην Λήμνου κ. Βασίλειος, άνταπήντησε δέ καταλλήλως ό Μακαριώτατος, παρασχών πολυτίμους ύποθήκας πρός τούς θεολόγους φοιτητάς.

— Τη 15η 'Ιανουαρίου ό Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος έκήρυξε τήν έναρξιν τής δευτέρας σειράς του Φροντιστηρίου 'Εξομολόγων έν τη 'Ι. Μονή Πεντέλης, παρουσία τών τροφίμων αυτού 'Εφημερίων έκ διαφόρων 'Ι. Μητροπόλεων, ώς και του Γεν. Διευθυντού τής 'Αποστολικής Διακονίας Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Λήμνου κ. Βασιλείου, του Βασιλικού 'Επιτρόπου τής 'Ιερās Συνόδου καθηγητού κ. 'Ιωάννου Καρμίρη και άλλων καθηγητών του Φροντιστηρίου και τής μοναχικής αδελφότητος τής 'Ι. Μονής. Μετά τόν τελεσθέντα άγιασμόν ό Μακαριώτατος προσεφώνησε τούς νέους τροφίμους του Φροντιστηρίου 'Εξομολόγων, άνταπήντησαν δέ δύο έξ αυτών και ό Διευθυντής του Φροντιστηρίου 'Αρχιμ. Στεφ. Ματακούλιας. 'Η διάρκεια του Φροντιστηρίου ώρισθη μέχρι τέλους Μαρτίου.

— Τη 11η τρ. μηνός οί Θεοφιλέστατοι 'Επίσκοποι Μαραθώνος κ. Δαμασκηνός και Θαυμακού κ. Χρυσόστομος, έντολή του Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών κ. Θεοκλήτου, παρέστησαν εις τελετήν τών προσκόπων Πειραιώς και ηύλόγησαν τήν βασιλόπιτταν.

— Τη 12η του αυτού μηνός ό Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Κερνίτης κ. Χρυσόστομος παρέστη, έντολή του Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου, εις τήν άπονομήν έργατικών ύποτροφιών, έν τώ θεάτρω «Κεντρικόν».

Θεολογική Σχολή. 'Η Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου 'Αθηνών, άποδίδουσα τήν έμπρέπουσαν σπουδαιότητα εις τό θέμα τής Ούνας και έπιθυμούσα, όπως ύποβοηθήσθαι τήν στάσιν τής 'Εκκλησίας και τής Κυβερνήσεως εις τό ζήτημα τής μη έγκαταστάσεως νέου 'Επισκόπου τών Ούνιτών έν 'Αθήναις, συνέταξε και άπηύθευ πρός τήν Α. 'Αγιότητα τόν Πάπαν Ρώμης έκκλησιν, δι' ής ζητείται, όπως μετά τόν θάνατον του 'Επισκόπου τών έν 'Ελλάδι Ούνιτών Γεωργίου Χαλαβατζή, του ποτέ 'Επισκόπου Θεοδώρουπόλεως, μη όνομασθί διάδοχος τούτου, διότι,

ώς έν τώ άποσταλέντι έγγράφω αναφέρεται, «ή καθ' ήμάς 'Ορθόδοξος Καθολική 'Ανατολή θεωρεί τήν Ούνιαν ως μέγα έμπόδιον εις οίανδήποτε έπαφήν και προσέγγισιν τών 'Εκκλησιών, διότι δηλητηριάζει αύτη τάς σχέσεις μεταξύ 'Ορθοδόξων—Καθολικών και Ρωμαιοκαθολικών». Τονίζεται δέ ότι ως πρώτον μέτρον διά τήν εύκταίαν ταύτην προάγγισιν τών δύο 'Εκκλησιών ή Θεολογική Σχολή θεωρεί τήν μη όνομασίαν διαδόχου του άποθανόντος 'Επισκόπου τών άλλων έν 'Ελλάδι Ούνιτών.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

'Η Α. Μακαριότης ό Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος έδέχθη εις άκρόασιν τούς έν Αιγύπτω παρεπιδημούντας έκ Ρουμανίας δημοσιογράφους, οίτινες παρεκάλεσαν όπως ό Μακαριώτατος Πατριάρχης δώση εις αυτούς πλήν τών εύλογιών του και έγγραφον Χριστουγεννιάτικον μήνυμα πρός τόν Ρουμανικόν λαόν.

— Τήν Κυριακήν, 1ην Δεκεμβρίου π. έτους, έτελέσθη 'Αγιασμός εις τό νέον οίκημα τών έν 'Ιμβραημία Πατριαρχικών Γραφείων.

— Τήν 24ην Νοεμβρίου παρ. έτους έγένοντο έν Σώλαμπουρου τά έγκαίνια του 'Ελληνορθόδοξου Ναού τής 'Αγίας Τριάδος. Τής τελετής προέστη ό Σεβ. Μητροπολίτης 'Ιωαννουπόλεως κ. Νικοδήμος, παρέστησαν δέ ό έν Ροδεσία 'Αγγλος 'Επίσκοπος, ό Κυβερνήτης Νοτίου Ροδεσίας ναύαρχος Σερ Ούιλιαμ Παλέττ και πολλοί άλλοι. Σημειωτέον ότι από τής άφίξεως εις Νότιον 'Αφρικήν του Σεβ. Μητροπολίτου 'Ιωαννουπόλεως κ. Νικοδήμου είναι ό τρίτος Ι. ναός του όποιου τελεί τά έγκαίνια μετά τούς Ι. Ναούς Ουμάτι και 'Αγ. Γεωργίου Μπράκπαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Μετά χαράς γνωρίζομεν εις τούς άναγνώστας τής «'Εκκλησίας» τήν επανέκδοσιν, κατόπιν δεκαπενταετούς διακοπής, του έπιστημονικού περιοδικού τής Θεολογικής Σχολής Βελιγραδίου «Bogoslovlje», τό όποιον έφεξής θά έκδίδεται δις του έτους εις τεύχη 4-6 τυπογραφικών φύλλων. Τό άρτι ληφθέν τεύχος του επανεκδοθέντος περιοδικού «Bogoslovlje» περιέχει εισαγωγικόν σημείωμα του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Βικεντίου, έκτενή περιγραφήν τής τελετής τής ανάκηρύξεως του άειμνήστου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών Κυρού Δωροθέου εις έπίτιμον διδάκτορα τής Θεολογικής Σχολής Βελιγραδίου, έννέα άρθρα της Θεολογικού τών περιεχομένου τών καθηγητών τής Θεολ. Σχολής Βελιγραδίου και βιβλιοκριτικόν δελτίον.

Τήν 8ην Δεκεμβρίου 1957 έωρτάσθη εις τά Σκόπια μετά πάσης έπιστημότητος ή μνήμη του 'Αγίου Κλήμεντος 'Αχρίδος, μαθητού και συνεχιστού του έργου τών φωτιστών τών Σλαύων, άγιων Κυρίλλου και Μεθοδίου. 'Ο πρωθιερέυς τών Σκοπίων Νέστωρ Ποπόβσκυ έξήρε τό πολιτιστικόν έργον του έορταζομένου άγίου, ειπών μεταξύ τών άλλων και τά εξής: «'Επί τών θεμελιών του έργου του 'Αγίου Κλήμεντος οικοδομούμεν τήν εκκλησίαν μας». 'Η ιδέα του και τό σύνθημά του «ελα διά τόν λαόν και τίποτε διά τόν έαυτόν μας» εύρίσκετο πάντοτε ένώπιον τών όφθαλμών μας. 'Επετύχομεν τήν ένότιηα μετά τής Σερβικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας, επειδή δέν θέλομεν και δέν ήθέλομεν νά έπιλύσωμεν τό ζήτημά μας έκτός τών όρίων του Γιουγκοσλαβικού μας Κράτους. 'Ετύχομεν κατανοήσεως παρά τών ύπευθύνων παραγόντων τής Σερβικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας και τό έθνικόν έργον τής επανδρώσεως τών επαρχιών μας διά γηγενών επισκόπων θά λυθί θετικώς. 'Ελπίζομεν ότι τό προσεχές έτος θά έορτάσωμεν τήν λαμπράν αύτην ήμέραν με ιδικόν μας γηγενή έπίσκοπον. 'Η Αυτού 'Αγιότης ό Πατριάρχης κ. Βικέν-

τιος και οι Πανιερώτατοι 'Αρχιερείς—μέλη της Συνόδου της 'Ιεραρχίας—ξδεδξαν πλήρη κατανόησιν διά τήν ὑπόθεσιν μας και πιστεύομεν ὅτι θά ἐπιδιώξουν τήν πραγματοποίησιν της πρὸς τὸ ἀμοιβαίον συμφέρον και συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιθυμίας και τοὺς πόθους τοῦ ὀρθοδόξου μας λαοῦ και τοῦ κλήρου.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τῆ 13ῃ τρέχοντος ἀφίχθη ἀεροπορικῶς εἰς Ἀθήνας, προερχόμενος ἐκ Βουβάρης ὁ ρωμαιοκαθολικός 'Αρχιεπίσκοπος τῆς Ν. Ὑόρκης Καρδινάλιος Φράνσις Σπέλλμαν.

Τῷ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς του ὁ Καρδινάλιος παρεκάθησεν εἰς βασιλικὸν τέϊον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῦ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης 5.000 δολλάρια διὰ τὰ κοινωφελῆ ἔργα αὐτῆς.

Τὴν ἐπομένην (14ῃν) ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου και Ἐθνάρχου Κύπρου κ. Μακαρίου, μεθ' οὗ εἶχε σύντομον συνομιλίαν. Ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Θεάτρῳ τῆς Ἀμερικανικῆς βάσεως εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Ὁ καθολικός 'Αρχιεπίσκοπος ἀνεχώρησε τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀεροπορικῶς διὰ Ρώμην. Ὁδτος, ὡς γνωστὸν, ἐπιχειρεῖ περιοδεῖν ἀνὰ τὰς Ἀμερικανικὰς βάσεις ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς ρωμαιοκαθολικοῦ Προσθερῶς τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Ὁ Καρδινάλιος συνεπλήρωσεν ἤδη σειράν ἐπισκέψεων εἰς τὰς ἀμερικανικὰς δυνάμεις εἰς Ἀλάσκαν, Ἰαπωνίαν, Κορέαν, Ὀκκινάβαν, Φιλιππίνας και Βιετνάμ. Ὡσαύτως ὁ Καρδινάλιος, ἐκτὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς Ἀρχηγοῦ τῆς μεγαλυτέρας ἐν Ἀμερικῇ ἐπισκοπῆς, ἔχει πλουσίαν κοινωνικὴν, συγγραφικὴν, ἀκόμη και λογοτεχνικὴν δράσιν. Ἐν μυθιστόρημά του, μάλιστα, προσφάτως ἐκδόσθην, «Τὸ ἔκθετον» ἐκυκλοφόρησεν εὐρύτατα εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

—Ὁ εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας «Ἀποστολικὸς Δελεγάτος» Σεβ. Τσικουιάνι ἐδώρησεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Κογκρέσου 18 τόμους περιέχοντας τὰ κείμενα τῶν ὀμιλιῶν και ραδιοφωνικῶν μηνυμάτων τῆς Α. Ἀγιότητος Πάπα Πίου ΙΒ'. Οἱ τόμοι περιέχουν περὶ τὰς 1.500 ὀμιλίας, ἐγκυκλίους, προσευχὰς κτλ. και εἰς τὰς ἐπτὰ γλώσσας, εἰς αἷς ἐξεφωνήθησαν.

—Εἰς τὸ Ποντιφικὸν Κολλέγιον τῆς Προπαγάνδας ἐν Ρώμῃ ἐχειροτονήθησαν 46 ἱερεῖς, ἀνήκοντες εἰς 19 ἐθνικότητας.

—Ὁ Βέλγος Καρδινάλιος Van Roey, 'Αρχιεπίσκοπος τῶν Μελιτών, ὀνομάσθη πνευματικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ Βελγίου.

—Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1957 περὶ τὰ 40 ἑκατομμύρια ἀτόμων ἐκ 53 χωρῶν ἐπωφελήθησαν τῶν εἰς τρόφιμα και ἱματισμὸν βοηθημάτων παρὰ τῆς φιλανθρωπικῆς ὀργανώσεως τῆς Καθολικῆς 'Ιεραρχίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν (Catholic Relief Service). Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἡ ἴδια ὀργανώσις ἀνέλαβε τὴν δωρεάν εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας μεταφορὰν 41.000 προσφύγων, ἐξ ὧν 20.100 εἶναι Ὀθῶγγοι.

—Κατὰ τελευταίως μεταδοθείσας πληροφορίας ρωμαιοκαθολικῆς προελεύσεως τῷ 1956 ἐν Κορέᾳ 20.451 ἄτομα προσήλθον εἰς τὸν Καθολικισμόν. Τὸν Ἰούλιον τοῦ ἰδίου ἔτους ὑπῆρχον 214.498 Καθολικοὶ βεβαπτισμένοι και 46.228 κατηχούμενοι. Σήμερον ὁ Καθολικὸς πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 286.527, ἐνῶ οἱ κατηχούμενοι εἶναι περίπου 80.000, Ἐξυπηρετοῦνται δὲ ὑπὸ 350 ἱερέων και 1.650 κατηχητῶν. Ἐπίσης λειτουργοῦν 49 Καθολικὰ σχολεῖα, 32 ὄρφανοτροφεῖα, 39 νοσοκομεῖα και 14 κλινικαί. Εἰς τὴν Φορμόζαν ὑπάρχουν σήμερον 50.932 Καθολικοί, ἐνῶ τῷ 1952 ὑπῆρχον μόνον 20.112. Εἰς Χόγκ Κόγκ ὁ ρωμαιοκαθολικὸς πληθυσμὸς ἔχει διπλασιασθῆ ἐν συγκρίσει

πρὸς ὅτι ἦτο τῷ 1952 και τετραπλασιασθῆ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1945.

—Εἰς Ὀσβιεσίμ τῆς Πολωνίας, τέως γερμανικῆς πόλεως Ἀουσιβιτς, πρόκειται νὰ ἀνεγερθῆ Καθολικὸς ναὸς εἰς μνήμην τῶν τεσσάρων ἑκατομμυρίων ἀτόμων τῶν εὐρόντων οἰκτρὸν θάνατον εἰς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως τῆς πόλεως ταύτης κατὰ τὸ ναζιστικὸν καθεστῶς τοῦ Χίτλερ. Ἡ ἀδεια τοῦ ὄπο ἀνέγερσιν ναοῦ ἐχορηγήθη ὑπὸ πολωνικῶν ἐκκλησιαστικῶν και πολιτικῶν ἀρχῶν.

—Τὸ ἔτος 1903, εἰς Γκανάν τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ὁποία προσφάτως ἀνέκτησε τὴν ἀνεξαρτησίαν της, ὑπῆρχον μόνον 17 καθολικὰ σχολεῖα. Σήμερον ὑπάρχουν 1.130 σχολεῖα με 1.200 Καθολικοὺς διδασκάλους.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐν νέον δείγμα τῆς νοσταλγίας τοῦ εἰς πολλὰς παραφυάδας κατατμηθέντος προτεσταντικοῦ κόσμου, πρὸς δημιουργίαν ἐνότητος ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ, εἶναι τὸ ὅτι ἐκπρόσωποι πασῶν τῶν ὀμάδων τοῦ ἐν Γαλλίᾳ Προτεσταντισμοῦ συνήλθον ἐσχάτως ἐν Βιέντῃ τῆς Γαλλίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Καθηγητοῦ Roger Mehl (Στρασβούργου), ἵνα συζητήσουν τὰ προβλήματα, ἅτινα προκύπτουν ἐκ τῆς ζωηρῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν πρὸς δημιουργίαν μιᾶς «Ἠνωμένης Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας» ἐν Γαλλίᾳ.

—Κατὰ τὴν πρόωγην συνεδρίαν τῆς Διακονικῆς Συνομοσπονδίας τῆς «Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς και τοῦ ἔργου βοηθείας τῆς ἐν Γερμανίᾳ Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας» («Innere Mission und Hilfswerk der Evangelischen Kirche in Deutschland») κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἐν Hannover ἀπεφασίσθη νὰ γίνουιν δεκτοὶ ἐν τῇ Συνομοσπονδίᾳ και τρεῖς ἐκπρόσωποι τῶν «Ἐλευθέρων Ἐκκλησιῶν» («Freikirchen»). Αἱ μεταπολεμικαὶ ἀνάγκαι και ἡ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ παροχῆς βοηθείας εἰς Γερμανίαν ἐπέβαλλον τὴν δημιουργίαν τοῦ «ἔργου βοηθείας τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Γερμανίᾳ» («Hilfswerk der Evangelischen Kirchen in Deutschland»). Ἄλλ' ἀφ' ὅτου ἡ «Ἐσωτερικὴ Ἱεραποστολὴ» και τὸ «ἔργον Βοηθείας» τῆς ἐπισήμου Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας συνεχωνεύθησαν, ἐξεφράσθη ἐν αὐτῇ ἡ ἐπιθυμία, ἵνα συνεχισθῆ ἡ συνεργασία μετὰ τῶν «Ἐλευθέρων Ἐκκλησιῶν» ἐπὶ τοῦ διακονικοῦ τομέως. Οὕτως ἐδημιουργήθη ἡ «Διακονικὴ κοινότης (κοινωνία) ἐργασίας τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν» («Diakonische Arbeitsgemeinschaft Evangelischer Kirchen»), παρὰ τῆ ὁποία, ἐκτὸς τῆς Ὀργανώσεως «Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς και ἔργου Βοηθείας» τῆς Ἐπισήμου Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, ἀντιπροσωπεύονται αἱ ἐν Γερμανίᾳ διακονικαὶ ὀργανώσεις τοῦ «Συνδέσμου Ἐλευθέρων ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων» τῆς «Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας», τῆς «Εὐαγγελικῆς Κοινωνίας» (Κοινότητος), τῶν «Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Κοινοτήτων», τῆς «Ἐνώσεως τῶν κοινοτήτων τῶν Μενονιτῶν», τῆς «Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας», τῆς «Εὐαγγελικῆς Λουθηρανικῆς Ἐλευθέρης Ἐκκλησίας», τοῦ «Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας». Τὸ γεγονός τούτου εἶναι ἕτερον δείγμα τῆς ἀγωνίας, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατατρώχεται ὁ προτεσταντικὸς κόσμος, ἀναζητῶν τρόπους συνενώσεως αὐτοῦ τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ πρακτικοῦ τομέως.

—Ὁ Dr Hans Lilje, ἐπίσκοπος τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐν Hannover ἐπαρασημοφορήθη ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ ἀνωτάτου παρασήμου αὐτῆς πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ἐξόχων ὑπηρεσιῶν του διὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐν Γερμανίᾳ και διὰ τὴν καρποφόρον του δράσιν ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει και ἰδίᾳ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Παγκοσμίου Λουθηρανισμοῦ.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

'Ιερά 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνῶν

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν 'Αρχιμ. 'Αγαθάγγελον 'Ελευθερίου
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 260/19-12-57 ἐντολῆς τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Θεοκλήτου, καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Προσφύτου 'Ηλίου Παγκρατίου, τὴν 6ην Φεβρουαρίου ἐ. ε. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10 π. μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδραμένων σοι κατηγοριῶν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 14 'Ιανουαρίου 1958

Ὁ 'Ανακριτὴς
'Αρχιμ. Βασίλ. Γιαννακάκης.

Κ Λ Η Σ Ι Σ

Πρὸς τὸν 'Αλέξανδρον Μακαρατζῆν
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ 'Επισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι ὅτι εἰς περίπτωσιν μὴ ἐμφανισέως σου θέλεις δικασθῆ ἑορμήν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 10ῃ 'Ιανουαρίου 1958

Ὁ προεδρεύων τοῦ 'Επισκοπικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερνίτης Χρυσόστομος

Ὁ Γραμματεὺς
'Αρχιμ. Δαμ. Λαζαρίδης.

Κ Λ Η Σ Ι Σ

Πρὸς τὸν 'Ιερομόναχον Θεοφύλακτον 'Εξαρχον
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ 'Επισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ἵνα δικασθῆς. Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι εἰς περίπτωσιν μὴ ἐμφανισέως σου θέλεις δικασθῆ ἑρμήν.

'Εν 'Αθήναις τῇ 10ῃ 'Ιανουαρίου 1958

Ὁ Προεδρεύων τοῦ 'Επισκοπικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερνίτης Χρυσόστομος

Ὁ Γραμματεὺς
'Αρχιμ. Δαμ. Λαζαρίδης.

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνῶν

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. β' τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν - Περιστερίου (Παλαιῶς) ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «'Εκκλησίᾳ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν 'Αθήναις τῇ 2ῃ 'Ιανουαρίου 1958

† Ὁ 'Αθηνῶν Θεόκλητος.

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνῶν

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ Ἁγίων Πάντων - Καλλιθέας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «'Εκκλησίᾳ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρότιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

'Εν 'Αθήναις τῇ 2ῃ 'Ιανουαρίου 1958

† Ὁ 'Αθηνῶν Θεόκλητος.

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ 'Ιερῷ Ναῷ Ἁγίας Μαρίνης - Καραβά, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «'Εκκλησίᾳ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν 'Αθήναις τῇ 2ῃ 'Ιανουαρίου 1958

† Ὁ 'Αθηνῶν Θεόκλητος.

'Εχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. 2 πρῶγ. 2 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ Ἁγίου Ἰωάννου - Ὁδοῦ Βουλαγμένης ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «'Εκκλησίᾳ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν 'Αθήναις τῇ 2ῃ 'Ιανουαρίου 1958

† Ὁ 'Αθηνῶν Θεόκλητος.

'Ιερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν δευτέρου τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Στυλίδος καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Α. Ν. 807/1945 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς 'Ιεράς Μη-

τροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως τῶν.

Ἐν Λαμῖα τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου 1957

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀ μ β ρ ό σ ι ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλοακαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 63 παράγραφος 1 καὶ 2 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ Ἱεροδιακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγία Τριάς» Ἀγρινίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 27 Δεκεμβρίου 1957.

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱ ε ρ ό θ ε ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Θεοδώρων Κολλυρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐν ἔν λόγω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῇ 8 Ἰανουαρίου 1958

† Ὁ Ἡλείας Γ ε ρ μ α ν ό ς.

Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 προκηρύξεως αὐτῆς, συνῶδὰ τῷ ἀρθρῳ 26 τοῦ ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χρεουόσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ἀγ. Δημητρίου τ. Δ. Μονεμβασίας.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 9ῃ Ἰανουαρίου 1958

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21 προκηρύξεως αὐτῆς συνῶδὰ τῷ ἀρθρῳ 26 τοῦ ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χρεουόσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Γορένων Φελλίας.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 9ῃ Ἰανουαρίου 1958

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις 47 ἐδ. 2 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Διστόμου Λεβαδείας.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 13ῃ Ἰανουαρίου 1958

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Δ ω ρ ό θ ε ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: 1) Τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συμπληρώθη μεταγενεστέρως, 2) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» καὶ 3) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσέως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς Ἐφημεριακὰς θέσεις α) τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Γαλατινῆς, β) Ἁγίου Νικολάου Μικροκάστρου καὶ γ) Ἁγίου Νικολάου Πολυλάκκου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 ὀριζόμενων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Σιατίστῃ τῇ 13 Ἰανουαρίου 1958

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱ ά κ ω β ο ς.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκάπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΙΑΚΩΒΟΣ
† Ὁ Κασσανδρείας ΚΑΛΔΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐόρτια Γράμματα.

Ἀπὸ τὴν χειροτονίαν τῶν νέων ἀρχιερέων.

Βασιλείου Μουστάκη, Ἑλλάς καὶ Ὀρθοδοξία.

Φωτίου Κόντογλου, Ὁρῆ ἅγια.

Μητρ. Μεσσηνίας Πολυκάρπου (†), Αἱ παραβολαὶ τῶν ταλάντων καὶ δέκα παρθένων (συνέχεια).

Σεβ. Μητρ. πρ. Λήμνου κ. Βασιλείου, Οἱ κατὰ τὰ ἔτη 1833—1900 διατελέσαντες ὡς συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας (συνέχεια).

Νεκρολογία, Ἰωαννίνων Δημήτριος (†)—Βερροίας καὶ Ναούσης Ἀλέξανδρος (†).

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.